

60.

Glazbena tribina

OSIJEK, 3. – 5. II. 2023.

HDS

CANTUS

PETAK, 3. II. 2023.

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

Katarina Krpan i Vladimir Krpan, klavir

*Stjepan Šulek, Igor Kuljerić, Mladen Tarbuk, Frano Parać, Frano Đurović,
Stanko Horvat, Ivo Josipović, Berislav Šipuš, Davor Bobić*

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 22:00

**Premijera dokumentarnog filma *Odjeci generacija: šest desetljeća
Glazbene tribine Hrvatskog društva skladatelja (2023.)***

Autorice: Petra Pavić i Dina Puhovski, muzikologinje

Snimatelj: Vjekoslav Skledar

Montažerka: Iva Blašković

SUBOTA, 4. II. 2023.

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 10:00

Okrugli stol: Glazbena tribina - prošlost, sadašnjost, budućnost

Moderatorice: Petra Pavić i Dina Puhovski, muzikologinje

Konkatedrala sv. Petra i Pavla, 12:00

Tea Kulaš, orgulje

Anđelko Klobučar, Marko Ruždjak, Krešimir Seletković, Danijel Legin,
Ante Knešaurek, Ivo Josipović*

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 16:00

Razgovor s umjetnicima: Ansambl Quasars

Moderatorica: Srđana Vrsalović, muzikologinja

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

Cantus Ansambl

Berislav Šipuš, dirigent

Branko Mihanović, oboa

Irma Dragičević, sopran

Mario Šincek, trombon

Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Ratko Vojtek, bas klarinet

*Sanja Drakulić, Tibor Szirovicza, Branimir Sakač, Ante Knešaurek, Frano Parać,
Berislav Šipuš, Stanko Horvat*

Kulturni centar Osijek, Foaje, 22:00

Matija Dedić trio

Matija Dedić, klavir

Zvonimir Šestak, kontrabas

Krunoslav Levačić, bubnjevi

Autorski program Matije Dedića

NEDJELJA, 5. II. 2023.

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 12:00

Ansambl Quasars

Ivan Buffa, dirigent

Ivan Buffa, Jana Kmitová, Sanda Majurec, Tomasz Skweres, Ana Horvat

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 15:00

Zagrebački puhački ansambl

Milo Cipra, Mladen Tarbuk, Danijel Legin, Davorin Kempf,*

Dubravko Palanović, Srđan Dedić

*praisvedba

Uvaženi gosti,
poštovani sugrađani,

čast nam je što je naš grad od 3. do 5. studenog mjesto susreta i predstavljanja stvaralaštva autora suvremene glazbe.

Osijek je i ove godine ovdje kao grad-domaćin, ali i sredina s akademskom zajednicom, strukturom koja ovoj manifestaciji donosi profesionalni interes i želju za suradnjom u kulturnom sadržaju ovakve vrste. Čast nam je ugostiti jubilarnu 60. Glazbenu tribinu Hrvatskog društva skladatelja.

Hvala svima koji će svoje glazbeno umijeće i znanje podijeliti s nama. Vjerujem da ćemo zajedno istinski uživati u ovoj glazbenoj gozbi i dodatno učvrstiti položaj slavonske metropole na kulturnoj karti Hrvatske.

Uživajmo zajedno u vrsnim izvedbenim ostvarenjima suvremene glazbe, napose one hrvatskih autora.

Dobrodošli u Osijek, grad kulture, ali i dobrih i gostoljubivih domaćina. Čestitamo impresivnu obljetnicu manifestacije, uz želje da se uspješno nastavi i dalje.

Gradonačelnik
Ivan Radić

Poštovani i dragi kolege,
rado pozvani i viđeni posjetitelji Tribine,

održavanje našeg ovogodišnjeg susreta predstavlja značajnu obljetnicu ovog vrijednog festivala. Već 60 godina Hrvatsko društvo skladatelja svake godine njime ustrajno pokazuje sve vrline i boljke naše suvremene glazbene scene, često stavljajući hrvatsku glazbu sučelice skladbama i skladateljima kako iz regije, tako i iz Europe. Ponosni smo na činjenicu kako se tek manji broj festivala u Europi može pohvaliti ovako visokom obljetnicom. Od svojih začetaka do danas, Glazbena tribina Hrvatskog društva skladatelja imala je nekoliko međusobno kontrastnih faza u kojima su se značajno mijenjale okolnosti, a time i sadržaj te format festivala.

Temeljne vrijednosti i ciljevi Tribine ostali su tijekom cijelog perioda gotovo isti: promocija suvremenog glazbenog stvaralaštva – nekad svih jugoslavenskih zemalja, a danas prvenstveno hrvatskog i, s obzirom da smo ravnopravna sastavnica Europske unije već deset godina, europskog stvaralaštva. Konstantna je ostala i težnja za okupljanjem najboljih domaćih i inozemnih profesionalnih glazbenika i ansambala koji su se posvetili izvođenju suvremene glazbe te, dakako, međugeneracijski susreti skladatelja, muzikologa, izvođača te studenata muzičkih akademija. Tribina je bila i ostala mjesto okupljanja struke – različitih generacija profesionalaca i publike koje povezuje ljubav prema suvremenoj glazbi.

Uz Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske koje godinama podržava Glazbenu tribinu, Grad Osijek je već treću godinu naš partner u organizaciji festivala. Uz studente Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku te uz sve snažniju potporu Muzičke akademije u Zagrebu, Tribinu posjećuje sve više studenata i mladih profesionalaca kojima su na tom festivalu posljednjih godina bili namijenjeni brojni sadržaji (specijalizirane radionice za izvođenje suvremene glazbe, međunarodne skladateljske i izvođačke majstorske radionice, međunarodna radionica glazbene kritike i druge). Time je Glazbena tribina postala mjesto koje pruža važnu dodatnu edukaciju i usmjerenje mladim glazbenicima od kojih se mnogi kasnije odlučuju za specijalizaciju i bavljenje suvremenom glazbom. Dakako, dolaskom u Osijek, publika se značajno povećala na koncertima suvremene glazbe koji su neizostavan dio Tribine te smo u suradnji s osječkim Kulturnim centrom i Hrvatskim narodnim kazalištem postigli značajne rezultate u popularizaciji ove vrste umjetnosti i izvan užeg profesionalnog kruga slušatelja.

U povodu 60. obljetnice pripremili smo i dokumentarni film koji će biti prikazan prvu večer festivala. Autorice filma, muzikologinje Dina Puhovski i Petra Pavić, u suradnji sa snimateljem Vjekoslavom Skledarom i montažerkom Ivom Blašković snimile su mnoge

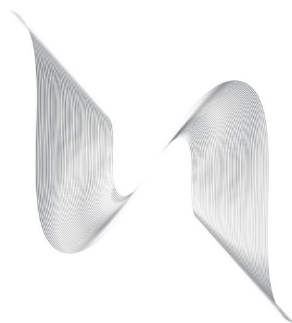
intervjue i sažele najvažnije arhivske materijale bitne za prikaz razvoja Glazbene tribine kroz desetljeća postojanja.

Publika će ove godine u tri dana programa imati priliku čuti tridesetak kompozicija hrvatskih skladatelja. Njih će predstaviti solisti i ansambli kojima su mnogi hrvatski skladatelji i skladateljice posvetili svoje kompozicije – pijanisti Vladimir i Katarina Krpan, Cantus Ansambl sa solistima, pod vodstvom Berislava Šipuša i Zagrebački puhački ansambl. Uz mladu orguljašicu Teu Kulaš koja će koncert održati u osječkoj Konkatedrali nastupit će i slovački ansambl za suvremenu glazbu Quasars pod vodstvom dirigenta i skladatelja Ivana Buffe, koji će predstaviti hrvatske i slovačke skladatelje kao nastavak suradnje ove dvije zemlje prethodnih godina.

Hrvatski jazz uvijek je bio važan dio programa mnogih Tribina, a ove godine imat ćemo priliku uživati u sjajnom nastupu Matija Dedić trija.

Svim posjetiteljima Tribine želim ugodan boravak u Osijeku, s posebnom željom da uživaju u koncertnim programima i susretima s umjetnicima!

Tibor Szirovicza,
umjetnički voditelj

PETAK, 3. studenoga 2023.

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

Katarina Krpan i Vladimir Krpan, klavir

*Stjepan Šulek, Igor Kuljerić, Mladen Tarbuk, Frano Parać, Frano Đurović,
Stanko Horvat, Ivo Josipović, Berislav Šipuš, Davor Bobić*

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 22:00

Premijera dokumentarnog filma

***Odjeci generacija: šest desetljeća Glazbene tribine
Hrvatskog društva skladatelja (2023.)***

Autorice: Petra Pavić i Dina Puhovski, muzikologinje

Snimatelj: Vjekoslav Skledar

Montažerka: Iva Blašković

PETAK, 3. studenoga 2023.

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

KATARINA KRPAN I VLADIMIR KRPAN, klavir

Stjepan Šulek: Prva sonata za klavir

Allegro appassionato

Larghetto doloroso

Rondo. Allegro

Igor Kuljerić: *Momenti za Vladu*, za klavir

Mladen Tarbuk: *Za Vladu*, za klavir

Vladimir Krpan, klavir

Frano Parać: *Thèmes*, za klavir

Frano Đurović: *Piano piece 2012 (Hommage à Morton Feldman)*, za klavir

Stanko Horvat: *Sonnant*, za klavir

Katarina Krpan, klavir

Ivo Josipović: *Passo sempio*, za klavir četveroručno

Berislav Šipuš: *Dick Tracy and the Very Short and Very Strange Story of Glaxo Blue*,
za klavir četveroručno

Davor Bobić: *Divertimento*, za klavir četveroručno

**Katarina Krpan i Vladimir Krpan,
klavir četveroručno**

Odlučno i samosvjesno provodeći vlastite skladateljske ideje utemeljene na tradiciji i klasicizmu, zazirući od folklora i prkoseći novim tendencijama te strujanjima, jedna od ključnih osobnosti hrvatske glazbe 20. stoljeća, **Stjepan Šulek** (Zagreb, 1914. – Zagreb, 1986.), završio je studij violine kod Vaclava Humla. Kao skladatelj i dirigent bio je uglavnom samouk, neumorno proučavajući partiture velikana povijesti glazbe i crpivši iz njih nadahnuće za brojne upamćene interpretacije i vlastite ostvaraje koji sintetiziraju neobarokni kontrapunkt, neoklasične forme i neoromantičarsku ekspresivnost. Upravo to, kao i konzervativno promišljanje, od kojega sam nikad nije bježao, predbacivale su mu novije generacije skladatelja, nerijetko i njegovi studenti. Oni bi nakon diplome svoj umjetnički put nastavljali graditi na bitno različitim temeljima, ne pokušavajući pritom poreći kvalitetu i umijeće koji, s naglaskom na instrumentaciju i formalnoj izgradnji, izviru iz Šulekova rukopisa, a na kojima se zasniva njegov pretežno instrumentalni opus. Dobitnik je Nagrade Vladimir Nazor za životno djelo 1973. godine.

Iako primarno simfoničar, Šulek je vlastite zamisli podjednako uvjerljivo uspijevao pretočiti i u klavirska djela. Svoju **Prvu sonatu za klavir** skladao je 1947. godine, a praižvela ju je Dora Gušić (Gussich) 13. prosinca 1948. u Zagrebu. Prepoznatljive ritmičke strukture koju kasnije priziva u orkestralnim djelima, homogene strukture i naglašeno dramatskog karaktera, skladba je to koja stapa oprečna raspoloženja, od strastvenog, preko tmurnog i melankoličnog, do poletnog i izrazito temperamentnog.

Jedan od najplodnijih, najsvestranijih i najraznolikijih opusa u hrvatskoj glazbi druge polovice dvadesetog stoljeća bez sumnje jest onaj **Igora Kuljerića** (Šibenik, 1938. – Zagreb, 2006.), skladatelja iz čijih se ostvarenja i danas iščitava specifičan pristup stvaranju, koji nije moguće promatrati kao jedinstvenu cjelinu. Diplomirao je kompoziciju na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji u klasi Stjepana Šuleka, kao stipendist talijanske vlade u Milanu studirao je operni repertoar u Scali te sudjelovao u radu elektroničkog studija RAI-a. Dirigirati je počeo u Opernom studiju HNK-a u Zagrebu kod Milana Sachsa, a usavršavao se na seminarima u Monte Carlu kod Igora Markevića. Uz Operu HNK-a u Zagrebu vezan je značajan dio njegove karijere, gdje je ispočetka bio korepetitor, potom asistent dirigenta, a kasnije i dirigent te ravnatelj Opere. Bio je i asistent šefa-dirigenta Zagrebačke filharmonije Milana Horvata te asistent dirigenta i čembalist u Zagrebačkim solistima. Najveći dio života posvetio je radu sa Simfonijskim orkestrom i Zborom HRT-a. Osobitu pozornost pridavao je hrvatskoj glazbi pa je tako praižveo čitav niz djela hrvatskih autora. Kuljerićeve brojne skladbe redovito su izvođene u zemlji i inozemstvu. Bio je predsjednik HDS-a, Fonda Lovro i Lilly Matačić, umjetnički direktor MBZ-a od 1980. do 1983., programski ravnatelj KDVL-a, glazbenog programa Dubrovačkih ljetnih igara, Opere HNK u Zagrebu i programa Tribine u Opatiji. Dobitnik svih značajnijih domaćih nagrada i priznanja, Igor Kuljerić bio je redoviti član HAZU-a.

Uz notno izdanje skladbe *Momenti za Vladu* iz 1968. godine, Vladimir Krpan zapisao je: „Kuljerićevi *Momenti* jedan su od najtipičnijih primjera novijeg virtuoziteta u artikuliranju instrumentalne glazbe u Hrvatskoj, a prvi u Igora Kuljerića. Tragom Stanka Horvata i Dubravka Detonija, Kuljerić ide u red autora koji su, poput Rubena Radice i Bogdana Gagića, raskinuli okove tradicijom ‘umivene’ glazbe i ne računajući autore iz dijaspore, poput Milka Kelemena, Ive Maleca i drugih, zaorali novu brazdu na polju hrvatske glazbe u domovini, ne podcjenjujući ovdje ni prinose Natka Devčića, kao ni Mila Cipre. (...) 1968., kada su *Momenti* nastali, godina je nemira: skladba je igra, improvizacija, istraživanje otvorene forme i novih mogućnosti klavirskog glasanja, potrage za slobodom iskaza i sudioništvom interpreta, a sve u funkciji autorskog izraza kao odgovora na pitanja o budućnosti umjetnosti. U *Momentima* se zapaža atomizirajuće molekularni princip: čestice intervala se predstavljaju, sudaraju, žive i nestaju podijeljene na sedam segmenata, uvjetno govoreći varijacija, sedam raspoloženja kao u sedam dana u tjednu (sedam tonova ljestvice, ali dvanaest kromatskih, u nizu, pojedinačno ili u clusterima). *Momenti* su građeni na malim intervalima, osobito početak i kraj skladbe – na sekundama, kao da asociraju zavičajno mjesto autora – Silbu, odnosno neki bliski derivat istarskog četvrttonskog idioma, a predstavljaju sedam krokija u kojima dominira varijabilnost, unatoč težnji da svaki od sedam segmenata ostavi zaseban dojam. (...) Pijanistički je u *Momentima* posrijedi nova artikulacija virtuoziteta, koja se ispituje u odnosu na funkciju prstiju i njihovu živost, na tonsku i dinamičku profilaciju, na vrste udara i raspone dinamika, na perceptivnost pedalnog uzorka, na brzinu vibracije i kvalitetu odzvuka... (...) U svakom slučaju, *Momenti* su svojevrсна kušnja misaone, kombinatoričke i inspirativne zrelosti, tonske i ritamske imaginativnosti, kao i virtuoznog vladanja sobom i instrumentom vremena.“

Mladen Tarbuk istaknuti je hrvatski skladatelj i dirigent. Djela su mu se izvodila na prestižnim svjetskim festivalima suvremene glazbe, kao što su primjerice Gaudeamus Amsterdam, ISCM World Music Days, Georges Enescu, Wien Modern, Trieste Prima, Risuonanze ili Festspiele Bregenz. Izvođači su bili renomirani dirigenti, solisti i ansambli poput Ulfa Schirmera, Pierre-Andréa Valadea, Gail Gilmore, Jennifer Parker-Harley, Nicolasa Arsenijevića, Sinfoniette Cracovije, ansambala Ask|Schönberg, die reihe ili orkestra Wiener Concert-Verein. Pisao je razne forme, od solističkih djela do baleta i simfonija. Djela su mu nagrađena sljedećim nagradama: nagradom na Međunarodnom natjecanju za zbarsku skladbu, *Tolosa*, Dr. Ernst Vogel (Stockerau), Boris Papandopulo (dva puta), Stjepan Šulek, Josip Štolcer Slavenski (pet puta), HAZU (dva puta) te nagradom Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, a mnoga od njih objavljena su u nakladama izdavačkih kuća Doblinger, HoneyRock i Cantus. Među brojnim narudžbama ističu se dva *in memoriam*: jedan posvećen Siegfriedu Palmu, nastao na poticaj

Wuppertala (pjesma *Über glitzendern Kies* za glas, violončelo i klavir), kao i *Tombeau de Penderecki* za gudače, nastao na zamolbu Sinfoniette Cracovije. Redovni je profesor kompozicije, dirigiranja, glazbene teorije i orkestra na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

O skladbi *Za Vladu*, iz 2001., posvećenoj Vladi Gotovcu i Vladimiru Krpanu, Mladen Tarbuk zapisao je: „Jednog prohladnog prijepodneva, kao stvorenog za pribiranje i sjetu, našli smo se igrom slučaja Mario Penzar, Zlatko Madžar i ja nasred Cvjetnog trga. Zamoreni vrevom svakodnevnih poslova odlučismo popiti kavu zajedno. Krenuli smo od glazbe. Pristali smo na vijest o smrti Vlade Gotovca. Iz te teme se više nije nikuda moglo. Počeo je Zlatko sa prisjećanjem na svoju emisiju u kojoj je Gotovac gostovao kao ljubitelj glazbe. I nije ostao samo kod glazbe, već je u vječitom kruženju svoje misli krenuo u povezivanja dalekih i prividno nesrodnih obala. Ja Vladu Gotovca nisam poznavao. Ali doticao me je mnogostruko: kao mučenik za slobodnu misao; kao previdoviti predskazivač mutnih isparenja krvavog balkanskog grotla; kao govornik koji odaslanim rečenicama daje vremenitost glazbene forme; i napokon, kao čovjek velik u svojoj blizini i razumijevanju malog čovjeka. Zamislio sam glazbu njegovog jezika i ona mi se učinila u tom trenutku, u kojem je njenog Orfeja prekrila sjenka šutnje, kao hladan kristal u kojeg se sažela patnja cijelog životnog vijeka. Zvona djetinjstva s ruba sjećanja... pogrebni zvuci koji rastu sve do bata čizama uzničkih stražara... zvona mladosti... hod k ništavilu... utočište u snima... konačno nasilje smrti nad zatvorenima živima i prah... uzlazak... Evo, to bi bile natuknice mojeg žalovanja. Teško je pojmiti da tog duha više nema. Ni izraza. Ni riječi. Ostalo je glazba.“

Hrvatski skladatelj i glazbeni pedagog, akademik **Frano Parać** (Split, 1948.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi profesora Stanka Horvata, a usavršavao se kod Marina Zuccherija u Milanu u Studio di fonologia musicale della RAI. Od 1978. predaje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, najprije teoretske predmete, a potom kompoziciju. Od 1992. godine u zvanju je redovnog profesora. U dva je mandata (od 1985. do 1987. i od 2002. do 2006.) bio dekan Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Dobitnik je brojnih najviših nagrada struke te državnih odličja. Godine 1992. postaje član suradnik, a od 2008. godine redovni član HAZU. Od godine 2011. do 2018. obnašao je funkciju tajnika Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU, a od 2019. potpredsjednik je Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Dobitnik je sljedećih nagrada: Nagrada Sedam sekretara SKOJ-a (1979.), Vjesnikova nagrada Josip Štolcer Slavenski (1979. i 2001.), Nagrada HAZU (1993. i 2001.), Nagrada Međugorje (1994.), Diskografska nagrada Porin (1994. i 1996.), Nagrada Judita (2000.), Nagrada Peristil (2000.), Nagrada Boris Papandopulo Hrvatskog društva skladatelja (2001.), Nagrada Vladimir Nazor (2001.), Nagrada Hrvatskog glumišta (2001.), Diskografska nagrada Porin za životno djelo (2015.). Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića,

a 2022. dodijeljena mu je Nagrada Vladimir Nazor za životno djelo. U koncertnoj sezoni 2014./2015. bio je rezidencijalni skladatelj ansambala HRT-a. Skladbe su mu izvođene u Europi, Aziji, Australiji, Africi, Sjevernoj i Južnoj Americi, a od važnijih glazbenih središta treba izdvojiti izvedbe u Parizu, Londonu, Beču, New Yorku, Moskvi, Pekingu, Bruxellesu, Sydneyu itd.

Ranu skladbu *Thèmes* iz 1973. godine, Frano Parać napisao je na prvoj godini studija kompozicije kod profesora Stanka Horvata na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a praisveo ju je pijanist Vladimir Krpan. Prema riječima samog skladatelja, radi se o vrlo široko obrađenom variranju, uz različite suvremene aspekte u dionici klavira.

Frano Đurović (Dubrovnik, 1971.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Frane Paraća. Osim orkestralnih i komornih skladbi, autor je velikog broja elektroničkih i elektroakustičkih djela, instalacija, multimedijalnih projekata, glazbe za teatar i televiziju. Živost komunikacije glazbe artikulira otvorenošću prema drugim umjetničkim izrazima (elektronika, instalacije, glazba za kazališne predstave itd.). Za skladbe su mu dodijeljene brojne ugledne nagrade, kao što su Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu za Puhački kvintet (2000.), Nagrada na Internationale Sommerakademie Reichenau – Meisterkurs für Komposition u Austriji, za skladbu *Eine kleine Pivotmusik* (2002.), Vjesnikova nagrada Josip Štolcer Slavenski za skladbu *Delta* (2005.), Nagrada Fonda Stjepan Šulek za skladbu *Delta* (2006.), pobjednik je Natječaja za MBZ-ovu web-skladbu (2010.), Nagrada Marul za scensku glazbu (2013.), Nagrada Pasionske baštine za Koncert za fagot i gudače *Stala plačuć tužna mati* (2017.), Nagrada Josip Štolcer Slavenski za *Simfoniju* (2017.) i Nagrada Boris Papandopulo za *Check Ignition And May God's Love Be With You*, concertino za baritonski saksofon i ansambl (2019.) te poticaji za hrvatsko glazbeno stvaralaštvo Ministarstva kulture RH. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu asistent je od 2004., docent od 2007., izvanredni profesor od 2012., a redoviti profesor od 2019. godine. Od prošle godine predaje i Primijenjenu kompoziciju. Redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja. Od 2010. do 2013. godine bio je umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji, a od 2012. do 2016. bio je umjetnički savjetnik Muzičkog biennala Zagreb. Od 2015. član je, a od 2018. predsjednik Upravnog odbora Glazbene nagrade Porin.

O skladbi *Piano Piece 2012 (Hommage à Morton Feldman)*: „Za sretnu pjesničku formulu, koja se kao inspiracija podudara s osnovnim motivom što ga je čovjek naumio izraziti, potrebno je vrlo često da se ‘x’ dojmova slije u neznatnu, na prvi pogled nevažnu, sitnu školjčicu jedne jedine rečenice, a često i samo jedne jedine riječi. U takvoj riječi čuva se nepregledna množina pamćenja, kao što i u vinskoj kaplji blista ogromna količina svemira, neba, sunca, čokota, zemlje, vinograda, pjesama pod zvijezdama, ljudskog znoja

i patnje, a sve je samo jedna blistava prozirna vinska kapljica koju sigurno nitko nije izmislio napamet.” (Miroslav Krleža)

Hrvatski skladatelj i pedagog **Stanko Horvat** (Zagreb, 1930. – Zagreb, 2006.) studij kompozicije završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Stjepana Šuleka, nakon čega se usavršavao na Pariškom konzervatoriju kod Tonyja Aubina i Renéa Leibowitza, a zahvaljujući stipendiji Zaklade DAAD iskustvo je stjecao u elektroničkom studiju Tehničkog sveučilišta u Berlinu. Godine 1961. počeo je predavati na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, gdje su mu studenti bili neki od danas najznačajnijih hrvatskih skladatelja, primjerice Frano Parać, Ivo Josipović, Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk, Srđan Dedić, Srećko Bradić, Sanda Majurec, Vjekoslav Nježić i drugi. Od 1977. do 1981. obnašao je dužnost dekana navedene ustanove, a od 1974. do 1979. bio je predsjednik Hrvatskog društva skladatelja. Kao vrlo aktivan promicatelj zbivanja na području suvremene glazbe, Horvat je godinama sudjelovao u organizaciji Muzičkog biennala Zagreb, čiji je umjetnički direktor bio između 1985. i 1989. godine. Redovan član HAZU od 1998., za svoje je skladbe primio niz najuglednijih nagrada i priznanja, među kojima su i dvije nagrade za životno djelo Josip Štolcer Slavenski i Vladimir Nazor. Horvatov raznolik skladateljski opus, satkan od ranih djela koja se nastavljaju na tradiciju, preko kasnijih nastalih pod utjecajem suvremenijih glazbenih stremljenja, do onih skladanih njegovim prepoznatljivim izričajem, doživio je brojne izvedbe u domovini i na gotovo svim kontinentima.

Posebno mjesto u Horvatu stvaralaštvu zauzimaju klavirska ostvarenja, kroz koja skladatelj pomno istražuje mogućnosti zvuka i njegovih boja. „*Sonnant* (1969.) je na neki način esencija Horvatova bavljenja samim zvukom, njegovih dosega i granica, odjeka i predaha koje donosi tišina. Skladba bi se mogla usporediti s pjesmom u kojoj tišina prekida tijek strofa, s naznakama trodijelnog oblika okrunjenog solističkom kadencom. Kratko djelo za jedan instrument donosi nam neočekivano bogatstvo zvuka, kojim se skladatelj u nekim trenutcima referira i na glazbu prošlosti i na neki način predstavlja tipičan primjer Horvatove koncentracije na preglednost forme te na izražajnost tona i njegove suprotnosti – tišine, koji su ovdje nositelji podjednako važnih uloga.“ (Alenka Bobinsky)

Skladatelj i pravnik **Ivo Josipović** (Zagreb, 1957.) diplomirao je i doktorirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te diplomirao kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Stanka Horvata. Objavio je znatan broj znanstvenih i stručnih radova s područja kaznenog i međunarodnog kaznenog prava te bio autor ili koautor u više

zakonskih projekata. Profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu i gostujući predavač na domaćim i inozemnim sveučilištima, sudjelovao je na brojnim međunarodnim konferencijama i zastupao Hrvatsku pred međunarodnim sudovima. Autor je nekoliko knjiga i 85 znanstvenih te stručnih radova, kako u domaćim tako i u inozemnim časopisima te je autor ili koautor brojnih hrvatskih zakona, a zemlju je zastupao i pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) i Međunarodnim sudom pravde (ICJ). Od 2003. bio je zastupnik u Hrvatskom saboru, a od 2010. do 2015. obnašao je dužnost predsjednika Republike Hrvatske. Njegov skladateljski opus čini pedesetak orkestralnih, koncertantnih, komornih, vokalnih, vokalno-instrumentalnih skladbi i skladbi za solističke instrumente, izvođenih diljem Europe, u SAD-u, Japanu i drugdje, od kojih su mnoge zvučno zabilježene i izdane na brojnim nosačima zvuka. Dobitnik je niza uglednih nagrada: od najranije Rektorove nagrade, preko Nagrade Europske radijske unije, Diskografske nagrade Porin i Nagrade Boris Papandopulo HDS-a, do Nagrade Ministarstva kulture Republike Hrvatske za glazbeno stvaralaštvo, nabrojimo samo neke. Uz to, odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Više godina radio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kao honorarni docent. Od 1987. do 1989. prvi je potpredsjednik Svjetske federacije Muzičke omladine. Od 1987. do 2000. bio je glavni tajnik Hrvatskog društva skladatelja, od 1991. do 2009. direktor Muzičkog biennala Zagreb, a godine 2005. direktor ISCM Svjetskih dana glazbe. Član je brojnih znanstvenih, stručnih i umjetničkih udruga u zemlji i inozemstvu, izabrani član World Academy of Art and Science i Europske akademije znanosti i umjetnosti, a dodijeljeni su mu počasni doktorati na sveučilištima u Istanbulu i Kalinjingradu. Na Muzičkom biennalu Zagreb 2023., u Hrvatskom narodnom kazalištu, praižvedena je njegova opera *Lennon*.

„Smiraj, gotovo meditativni odmak od virtuozne živosti oblikovao je autor u skladbi *Passo sempio* za klavir četveroručno iz 2003. godine. Minijatura, u oblikovnom smislu nepretenciozna, u cijelosti je temeljena na suptilnoj motivičkoj zaigranosti dionica jasnih ritmičkih odrednica, koja se događa unutar dinamskih lukova čiji rubovi poput putokaza ograđuju formalni ustroj.“ (Cantus d.o.o., uz CD *Ivo Josipović: Passo sempio*, 2011.)

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-a-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuš a i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989. – 2002.). Redovni je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u akademskoj godini 2017./2018. bio je gostujući profesor na Escola Superior de Música de Catalunya u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički

ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je i umjetnički voditelj Cantus Ansambla. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu. Autor je više od osamdeset skladbi, među kojima i recentne opere *Posljednji intermezzo*, praižvedene na Muzičkom biennalu Zagreb 2021. te *Pasije*, skladane za Zbor HRT-a i ovjenčane Nagradom Vladimir Nazor Republike Hrvatske za najbolje umjetničko ostvarenje na području glazbe u 2022. godini te Nagradom Boris Papandopulo Hrvatskog društva skladatelja za autorsko stvaralaštvo na području ozbiljne glazbe u 2022. godini. *Pasija* je 2023. godine objavljena u sklopu edicije *Ligatura* Cantusa, Hrvatskog društva skladatelja i Hrvatske radiotelevizije. Krajem travnja 2022., u sklopu dugogodišnje hrvatsko-kanadske suradnje, gostovao je u Kanadi, održavši predavanja i koncerte te dirigirajući ansamblima Turning Point i Canadian Sinfonietta u izvedbama skladbi Stanka Horvata, Marka Ruždjaka, Srđana Dedića, Krešimira Seletkovića, Ivane Kiš te vlastitih. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske. Od svibnja 2012. bio je član suradnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU, a redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja. Pročelnik je Odsjeka za kompoziciju i teoriju glazbe Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu od 2019. do danas, gdje je, uz ostalo, profesor kompozicije.

Skladba *Dick Tracy and the Very Short and Very Strange Story of Glaxo Blue* nastala je 1997. godine za dva klavira, a o njoj muzikologinja Seadeta Midžić u tekstu uz CD Berislav Šipuš: *Zajedno* (Cantus d.o.o., 2018.), piše: „Pjevnom misli pokrenuto vrijeme klavirske mase – povremeno kristalične, no u svojoj unutrašnjoj strukturi dinamizirane plesnim pokretom i kratkim dahom melodije – svojim strujanjem donosi neobičnim svjetlom prosijanu osobnu skladateljevu sklonost detektivskim pričama. ‘...trebalo je uzeti *private eye* kako bi se pokušali naći neki odgovori... nekoliko puta smo se družili, svaki put pokušali riješiti slučaj, tajnu, misteriju... nastaviti će se’, napisao je za ovu priliku Berislav Šipuš.“ Prema riječima skladatelja, riječ je o drugoj od pet skladbi iz ciklusa „detektivskih glazbenih priča“, u kojima je glavni lik Dick Tracy, a od kojih je prva *Dick Tracy and the Mystery of Pretty Piet*, za bas klarinet, tam-tam i zvončiće, iz 1991. Upravo ona skladana je za Ratka Vojteka, koji će na 60. Glazbenoj tribini nastupiti kao solist u još jednoj skladbi Berislava Šipuša, *Un jardin sous la pluie avec un compositeur sans parapluie*, uz Cantus Ansambl. Treća skladba iz ciklusa o Dicku Tracyju napisana je za flautista Roberta Fabbricianija, četvrta je, poput druge, koju su praižveli upravo Katarina i Vladimir Krpan, nastala za ciklus koncerata *Iz salona Očić*, dok je posljednja nastala za Glazbenu tribinu u Opatiji, a u listopadu 2023. predstavljena je na koncertima Cantus Ansambla, pod vodstvom Berislava Šipuša, u Kölnu i Bordeauxu.

Skladatelj, pedagog, organizator te dugogodišnji ravnatelj Varaždinskih baroknih večeri, **Davor Bobić** (Varaždin, 1968.), jedan je od najutjecajnijih glazbenika suvremenog hrvatskog glazbenog života. U rodnom Varaždinu završio je osnovnu i srednju školu, a na Konzervatoriju P. I. Čajkovski u Kijevu diplomirao je harmoniku, kompoziciju i teoriju glazbe. Pedagošku karijeru započeo je neposredno nakon studija na varaždinskoj Glazbenoj školi. Nastavlja je na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, gdje je od 2003. godine docent, od 2008. izvanredni, a od 2014. redoviti profesor. Od 2005. do 2009. godine bio je voditelj Odsjeka za glazbenu umjetnost, a obnašao je i dužnost voditelja katedre za glazbenu pedagogiju. 2009. je na istoj ustanovi imenovan prodekanom za znanost i umjetnost. Uz niz organizacijskih poboljšanja, pod njegovim se vodstvom ili uz njegovo sudjelovanje na Umjetničkoj akademiji povećava broj studijskih programa (klavir, kompozicija, gitara, muzikoterapija) i uvode potpuno novi (studij tamburice), dok će na Glazbenoj školi u Varaždinu prije svega biti zapamćen po tome što je, sredinom 1990-ih godina, prvi i dosad jedini u Hrvatskoj pokrenuo skladateljsku klasu za osnovnu i srednju školu. U doba kada je bio ravnatelj Koncertnog ureda, od 1999. do 2007., Varaždin je imao kontinuiranu glazbenu sezonu, a dolaskom na čelo Varaždinskih baroknih večeri, 2006., mijenja koncept festivala, osmišljavajući ga u skladu sa suvremenim promišljanjima rane glazbe. Dobitnik je niza uglednih nagrada i priznanja, kao što su: Nagrada Ivo Vuljević Hrvatske glazbene mladeži (1996.), Nagrada Fonda Stjepan Šulek (1997.), odličje Reda hrvatskog pletera (1997.), Nagrada Varaždinske županije za najveća dostignuća na području kulture (1998.), odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1999.), Nagrada Boris Papandopulo Hrvatskoga društva skladatelja (2008.), Nagrada Marul za najbolju scensku glazbu (2010.), Pečat Grada Osijeka, za osobita ostvarenja u području glazbene kulture (2014.), Plaketa Emil Cossetto (2016.), Nagrada grada Varaždina (2016.), Povelja Kraljevine Španjolske (2017.), Plaketa Hrvatskog društva skladatelja (2018.), Nagrada Akademije za umjetnost i kulturu, Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku (2019.), nominacija za Nagradu Porin za najbolji album klasične glazbe i Nagrada Porin za najbolju skladbu klasične glazbe (2020.). Skladateljski opus Davora Bobića jedan je od najopsežnijih, najraznolikijih i najizvođenijih u suvremenoj hrvatskoj glazbi. Obuhvaća instrumentalna (solistička, komorna, koncertantna i orkestralna), vokalna, vokalno-instrumentalna i glazbeno-scenska djela. Autor je i filmske glazbe te glazbe za niz kazališnih predstava. Davor Bobić bio je rezidencijalni skladatelj na Sveučilištu u Wisconsinu – River Falls u akademskoj godini 2022./2023. Rezidencijalni je skladatelj Dubrovačkog simfonijskog orkestra (od 2022. do 2026.) te Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku (od 2023. do 2027.).

„*Divertimento* (2003.) za dva klavira, u novoj redakciji pijanističke obitelji Krpan prerađen za klavir četveroručno, temeljen je na ostanatnom uzbudljivom pulsiranom ritmu te jednostavnim pitkim harmonijama i melodijom. Kao i u tadašnjim ranijim djelima osjeća se utjecaj međimurskog melosa u spoju s clusternim harmonijama, poglavito

u samoj završnici kompozicije, što je primjetno u polifonijskom narastanju do konačnog clusternog četrnaestoglasnog akorda te clusternim glissandima, kao i čestim promjenama mjere koje rado primjenjujem, a najčešće su to kombinacije polovinske s osminskim mjerama. *Divertimento* je uvršten u zbirku za klavir gdje su ujedinjene moje mnoge klavirske minijature pod skupnim nazivom *Zvezdano nebo*.“ (Davor Bobić)

Vladimir Krpan diplomirao je u klasi Svetislava Stančića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, magistrirao je na Accademia di S. Cecilia u Rimu u klasi Carla Zecchija, studirao je komornu glazbu i klavir kod Guida Agostija u Rimu i Sieni, muzikologiju kod Luigija Ronge na Rimskom sveučilištu, usavršavao se kod Renza Silvestrija na Konzervatoriju di S. Cecilia u Rimu, a potom niz godina kod Artura Benedettija Michelangelija u Arezzu, Sieni, Bergamu i Luganu. Dobitnik prve nagrade na Jugoslavenskom natjecanju mladih umjetnika 1959., započinje prvo nacionalnu, a zatim – nakon nagrada na pijanističkim natjecanjima u Terniju, Vercelliju, Taormini i zlatne medalje natjecanja Busoni u Bolzanu te počasne diplome Accademiae musicale Chigiana u Sieni za najbolji završni koncert majstorskog tečaja Artura Benedettija Michelangelija – međunarodnu karijeru, koja ga vodi u najveći broj europskih zemalja, SAD, Rusiju, Bliski i Daleki istok, sve do Indije, Koreje i Tajlanda. Dobitnik je niza strukovnih i društvenih priznanja kao što su: Nagrada Milka Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika (1966.), Josip Slavenski dnevnika Vjesnik (1971.), godišnja nagrada Vladimir Nazor (1974.), Zvono Lotrščak Večernjeg lista za najbolje koncerte zagrebačkih sezona (1974., 1975.), Orlando Dubrovačkih ljetnih igara (1978.), Zlatna lira Saveza muzičkih umjetnika Jugoslavije (1979.), Vatroslav Lisinski Hrvatskog društva skladatelja (1980., 1995.), Nagrada grada Zagreba (1994.), Porin Hrvatske diskografske udruge za poseban doprinos hrvatskoj glazbenoj kulturi (2001.), Kantor dnevnika Vjesnik i Varaždinskih baroknih večeri za najbolju izvedbu djela J. S. Bacha (2004.), Nagrada za životno djelo Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga (2005.), Nagrada Vladimir Nazor za životno djelo (2005.), Zlatno zvono Hrvatskog društva glazbenih umjetnika (2008.), Nagrada Neven Festivala sv. Marka za izvedbu i snimku integralnog opusa sonata L. van Beethovena (2016.), priznanje Muzičke akademije u Zagrebu u povodu Dana Akademije za doprinos hrvatskoj klavirskoj pedagogiji (2018.), Nagrada Lovro pl. Matačić za životno djelo Hrvatskog društva glazbenih umjetnika (2020.), Nagrada za životno djelo Ivan Filipović (2021.). Za zasluge u kulturi odlikovan je odličjem Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana i *Prometejem* predsjednika Republike Italije Carla Azzeleglia Ciampija za visoka umjetnička dostignuća u kulturnoj suradnji među narodima. Autor je televizijske serije *Hrvatska glasovirska glazba* u sedam jednosatnih epizoda, redaktor djela hrvatskih skladatelja te autor brojnih tekstova o glazbi i glazbenicima u hrvatskim te stranim

stručnim časopisima i novinama. Autor je neobjavljene knjige o klavirskoj interpretaciji. Snimio je nekoliko tisuća minuta solističke i komorne glazbe za radijske i televizijske stanice, realizirao 20 LP ploča i tridesetak kompaktnih diskova za razne diskografske tvrtke; odsvirao je tisuće koncerata, solistički, s orkestrima i Triom Orlando, kojega je član od njegova utemeljenja 1985., zajedno s Tonkom Ninićem i Andrejem Petračem, te s Katarinom Krpan u klavirskom duu. Vladimir Krpan osnivač je klavirskog odjela Visoke muzičke škole u Skoplju (Makedonija), a od 1971. profesor je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u čijoj je klasi diplomirao najveći broj studenata u povijesti Muzičke akademije (uz S. Stančića), a tridesetak je završilo poslijediplomski studij (usavršavanje i magisterij), od kojih nemali broj sjajnih mladih umjetnika zanimljivih osobnosti, pobjednika raznih natjecanja u zemlji i inozemstvu (Predrag Mužijević, Duška Stanojkovska, Danijela Četković, Meri Kavkalevska, Todor Svetiev, Anton Potočnik, Suzana Ahmed-Artzt, Katarina Krpan, Srđan Čaldarović, Martina Filjak, Maksim Mrvica, Lana Genc, Petra Gilming, Berislav Arlavi, Bruno Vlahek...). Djelovanje Vladimira Krpana okrenuto je unaprijeđenju nastavnog plana i programa studija klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, s naglaskom na tehničkom, tonskom, pedalizacijskom i repertoarnom pomaku, kombinirajući najbolju tradiciju Stančićeve „Zagrebačke pijanističke škole” s bogatim nasljeđem talijanske pijanističke škole, osobito one A. B. Michelangelija. U dva je navrata bio pročelnik Odsjeka: od 1997. do 1999. i od 2001. do 2003. Ujesen 2010. stekao je naslov *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu. Njegovo umjetničko djelovanje okrenuto je podjednako hrvatskim skladateljima starijeg i novijeg doba, upotpunjeno mnogim praizvedbama uglednih suvremenih autora (B. Papandopulo, B. Kunc, N. Devčić, S. Šulek, S. Horvat, R. Radica, I. Kuljerić, D. Detoni, Ž. Brkanović, F. Parać, M. Belamarić i dr.) te zabilježeno na mnogim nosačima zvuka i radijskim snimkama, jednako kao i dio tradicionalnog pijanističkog repertoara, osobito glazbe L. van Beethovena (sve klavirske sonate i svi klavirski koncerti) te one F. Chopina (sve etide, valceri i balade), F. Liszta i J. Brahmsa (integralne Varijacije na Paganinijevu temu). Osnivač je i pokretač hrvatske i jugoslavenske EPTA-e (European Piano Teacher's Association), EPTA-ina pijanističkog natjecanja za mlade u Osijeku, te Natjecanja Svetislav Stančić u Zagrebu za pijaniste do 30 godina starosti, u čast velikog utemeljitelja hrvatskog pijanizma. Održava veliki broj majstorskih tečajeva u zemlji i inozemstvu (Italija, Slovenija, Srbija, Crna Gora, Španjolska, Njemačka, Makedonija, SAD, Koreja, Tajland, Francuska, Norveška, Austrija). Član je žirija poznatih svjetskih natjecanja, kao onog u Genevi, *Dinu Lipatti* i *George Enescu* u Bukureštu, *Mozart* u Salzburgu, *Viotti* u Vercelliju, *F. Schubert* u Grazu, *Carlo Zecchi* u Rimu, *Edvard Grieg* u Oslu, *Svetislav Stančić* i *Lovro pl. Matačić* u Zagrebu i dr. Solistički ili kao solist s orkestrima nastupao je na velikim svjetskim glazbenim festivalima u Stresi, Asconi, Montreuxu, Locarnu, Berlinu, Bratislavi, Bukureštu, Pragu, Utrechtu, Grazu, Temišvaru, Istanbulu, Brnu, Marijanskim Laznima, Bangkoku, New Delhiju, Varšavi, Bombaju i Seulu, Pyongyangu te u Sarajevu (SVEM), Ohridu, Splitu, Dubrovniku,

Varaždinu, Osoru, Zadru i Zagrebu (MBZ). Suradivao je s glasovitim dirigentima poput Lovre pl. Matačića, Karla Münchingera, Edwarda de Stoutza, Janosa Ferencsika, Andrzeja Markowskog, Josefa Daniela, Jaromira Nohejla, Marissa Jansonsa, Leifa Segerstama, Petera Vronskog, Herberta Kegela, Vaclava Smetačeka, Pierluigija Urbinijsa, Miltiadesa Caridisa, Horie Andreescua, Arnolda Katza, Karla Melesza, Jean-Françoisa Antoniolija, Kurta Wössa, Armina Jordana, Marca Andréa, Mathiasa Baherta, Karla Ettija, Antona Foerster, Milana Horvata, Pavla Dešpalja, Nikše Bareze, Igora Gjadrova, Iva Dražinića, Nikole Debelića, Vladimira Kranjčevića, Mladena Bašića, Oskara Danona, Vanče Čavdarskog, Fimče Muratovskog, Antona Nanuta, Uroša Lajovica, Boga Leskovica... Biografske jedinice o Vladimiru Krpanu nalaze se u poznatim leksikonima kao što su IBC, ABI, ME, LJM, Who 's who (belgijski, nizozemski i hrvatski), Makedonska i Slovenska enciklopedija, Who's who in Music, Who's who in the World, International Who is who in Music, Who is who in Music Directory. Centro di Documentazione dell' Istituto *Arturo Benedetti Michelangeli* di Brescia je u zajednici prvo s Città di Montichiari (zavičaj Artura Benedettija Michelangelija), a potom s općinom S. Bernardo Rabbi (gdje je ABM proveo zadnjih dvadesetak godina života i rada), dodijelio Vladimiru Krpanu prvo srebrnu, a zatim – u povodu njegovih koncerata u Teatru Bonoris 2012., u prvostolnici San Bernarda Rabbi 2013. godine te 2016. u Verolanuovi (Brescia) – zlatnu plaketu sa sljedećim tekstom: „Vladimiru Krpanu, koncertantu i pedagogu međunarodnog značaja, za njegov važni doprinos svijetu glazbe kao profinjenom interpretu koji je sretno spojio najbolju tradiciju hrvatske pijanističke škole s dragocjenim nasljeđem pijanističke umjetnosti Artura Benedettija Michelangelija.“

Katarina Krpan diplomirala je i magistrirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Vladimira Krpana, a usavršavala se i magistrirala na Conservatoire de Musique (Lausanne, Švicarska) pod vodstvom prof. Jean-Françoisa Antoniolija. Priredivši niz zapaženih recitala, nastupa uz simfonijske i komorne orkestre te večeri komorne glazbe, Katarina Krpan se zarana uvrstila među vodeće hrvatske koncertne umjetnike. O njezinu nemalom međunarodnom ugledu svjedoče pozivi renomiranih festivala, kao i brojni koncerti održani u velikim glazbenim središtima Europe, Sjeverne i Južne Amerike, Australije i Afrike. Pored nastupa ostvarenih uz pratnju Zagrebačkih solista, Zagrebačke filharmonije i Simfonijskog orkestra HRT-a, koncertirala je i s brojnim inozemnim orkestrima (Simfonijski orkestar iz Kaira, Uralska filharmonija, Simfonijski orkestar iz Sanrema, Nacionalna filharmonija Ukrajine, Makedonska filharmonija, Simfonijski orkestar iz Rio de Janeira, Niški simfonijski orkestar, Sofijska filharmonija, Simfonijski orkestar iz Perth, Filharmonija iz Tirane, Filarmonica Banatul Timișoara i dr.). Na koncertnom podiju nastupala je pod vodstvom najistaknutijih hrvatskih dirigenata, ali je u domovini i svijetu isto tako surađivala s inozemnim dirigentskim uglednicima. Zavidan

tonski arhiv Katarine Krpan sadrži brojne studijske snimke ostvarene za najznačajnije hrvatske, švicarske i talijanske radio-televizijske kuće, ali i nekoliko kompaktnih ploča realiziranih za domaće i inozemne diskografske etikete. Albumi Katarine Krpan dobili su više diskografskih nagrada. U dosadašnjoj aktivnosti glazbenica je uz intenzivnu umjetničku karijeru u zemlji i inozemstvu razvila i onu pedagošku te pokazala izrazit smisao za odgoj mladih glazbenika, posebno posvećujući pozornost njihovu sveobuhvatnu obrazovanju. Studenti Katarine Krpan dobitnici su brojnih nacionalnih i međunarodnih nagrada. Osobito je izražen njezin umjetnički interes za glazbu 20. stoljeća, kojoj posvećuje veliku pozornost, posebno hrvatskoj glazbenoj tvorbi. Katarina Krpan, naime, veliku pozornost poklanja sustavnom promicanju novije hrvatske glazbene literature pa je s uvjerenjem i kompetentno praižvela i studijski snimila doista impresivan niz recentnih klavirskih skladbi, koje su joj – potaknuti pravim umjetničkim dosluhom – podjednako često posvećivali i nadareni početnici i doajeni hrvatskog skladanja (npr. Milko Kelemen, Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk, Frano Đurović...). Uvjerenje u nužnost promicanja nacionalnog glazbenog stvaralaštva prenosi i na studente pa je s tom nakanom 2010. utemeljila HR PROJEKT koji okuplja učenike glazbenih škola i studente Muzičkih akademija različitih katedri, s ciljem rada na djelima hrvatskih autora i njihova izvođenja na koncertima diljem zemlje i inozemstva, a s istim ciljem sve više izgrađuje i suradnju s Hrvatskom glazbenom mladeži. Nagrade koje je dosad stekla afirmiraju vrijednost njezinih aktivnosti. To je Rektorova nagrada iz doba studija, Nagrada Hrvatskoga glazbenog zavoda (1992.), Nagrada Ivo Vuljević Hrvatske glazbene mladeži (1992.), Nagrada Kluba sveučilišnih nastavnika za najboljeg znanstvenog novaka (2001.), Nagrada Mai Musical Festivala (Tergnier, 2003.), Nagrada Vatroslav Lisinski Hrvatskog društva skladatelja (2013.), Nagrada Milka Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika (2013.), Nagrada Neven Festivala Sv. Marka (2014.) i Plaketa Grada Zagreba (2014.). Od godine 1991. djeluje u klavirskom duu s ocem Vladimirom Krpanom i ta je suradnja rezultirala velikim brojem koncertnih nastupa s programima od klavira četveroručno i na dva klavira, do nastupa u raznim formacijama te uz brojne orkestre, kao i s četiri albuma te jednim DVD izdanjem. Od 2019. godine djeluje u duu #kkkk s violinisticom Katarinom Kutnar. Duo Kutnar/Krpan s jednakim je uspjehom prihvaćen kod publike i struke. Dobitnice su diskografske nagrade Porin za najbolji album klasične glazbe (*Berislav Šipuš: Zajedno*) 2019. godine, a za album *#KKKK Sanjarenje/Daydream* 2022. godine nominirane su u svim kategorijama klasične glazbe. Katarina Krpan redovita je profesorica u trajnom zvanju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu te autorica i voditeljica izbornog kolegija Suvremena glazba za klavir od akademske godine 2021./2022. u sklopu kojeg su do danas studenti na koncertima izveli više od 70 recentnih djela skladatelja iz Hrvatske i svijeta. Niz godina djelovala je kao gost profesor na Akademiji Steinway u Veroni (Italija). Voditeljica je ljetne pijanističke škole Međunarodnog kulturnog centra hrvatske glazbene mladeži u Grožnjanu.

Premijera dokumentarnog filma *Odjeci generacija: šest desetljeća Glazbene tribine Hrvatskog društva skladatelja* (2023.)

Autorice: **Petra Pavić i Dina Puhovski**, muzikologinje

Snimatelj: **Vjekoslav Skledar**

Montaža: **Iva Blašković**

U povodu održavanja 60. Glazbene tribine, šesnaestero sugovornika predstavlja razne selekcijske i organizacijske pristupe ovome važnom glazbenom događaju, identificira promjene na Tribini tijekom desetljeća, prisjeća se prvih dolazaka na Tribinu, priziva skladbe koje su na njih ostavile poseban dojam, opisuje medijsko praćenje koncerata i reminiscira nad brojnim neformalnim druženjima koja je Tribina omogućila. Njihova prisjećanja prate i ulomci iz arhivskog materijala koji je ustupila Hrvatska radiotelevizija.

(Dina Puhovski i Petra Pavić)

SUBOTA, 4. studenoga 2023.

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 10:00

Okrugli stol: Glazbena tribina – prošlost, sadašnjost, budućnost

Moderatorice: Petra Pavić i Dina Puhovski, muzikologinje

Konkatedrala sv. Petra i Pavla, 12:00

Tea Kulaš, orgulje

Anđelko Klobučar, Marko Ruždjak, Krešimir Seletković, Danijel Legin, Ante Knešaurek, Ivo Josipović*

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 16:00

Razgovor s umjetnicima: Ansambl Quasars

Moderatorica: Srđana Vrsalović, muzikologinja

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

Cantus Ansambl

Berislav Šipuš, dirigent

Branko Mihanović, oboa

Irma Dragičević, sopran

Mario Šincek, trombon

Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Ratko Vojtek, bas klarinet

Sanja Drakulić, Tibor Szirovicza, Branimir Sakač, Ante Knešaurek, Frano Parać, Berislav Šipuš, Stanko Horvat

Kulturni centar Osijek, 22:00

Matija Dedić trio

Matija Dedić, klavir

Zvonimir Šestak, kontrabas

Krunoslav Levačić, bubnjevi

Autorski program Matije Dedića

*praizvedba

SUBOTA, 4. studenoga 2023.

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 10:00

Okrugli stol: Glazbena tribina – prošlost, sadašnjost, budućnost

Moderatorice: Petra Pavić i Dina Puhovski, muzikologinje

SUBOTA, 4. studenoga 2023.

Konkatedrala sv. Petra i Pavla, 12:00

TEA KULAŠ, orgulje

Anđelko Klobučar: *Intrada, pastorale e toccata*, za orgulje

Marko Ruždjak: *Centone*, za orgulje

Krešimir Seletković: *Toccata*, za orgulje

Danijel Legin: *OrganMusicBook*, za orgulje – praizvedba

Invocation

Inventio

Mist (Hommage à John Carpenter)

Canto

Chorale

Ante Knešaurek: *Triptih*, za orgulje

Ivo Josipović: *Lichtenstein Pop-Art (Hommage á Roy Lichtenstein)*, za orgulje

Skladatelj i orguljaš **Anđelko Klobučar** (Zagreb, 1931. – Zagreb, 2016.) studij na tadašnjem Historijsko-teoretskom odjelu Muzičke akademije u Zagrebu završio je 1955., kompoziciju je studirao kod Mila Cipre, a orgulje kod Franje Lučića. U orguljama se usavršavao kod Antona Nowakowskog u Salzburgu, a u kompoziciji kod Andréa Joliveta u Parizu. Od 1956. djelovao je u Zagrebu kao srednjoškolski nastavnik, bio je glazbeni suradnik Dubrava–filma te redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je vodio kolegije polifonije te glazbenih oblika i stilova, a povremeno predavao i solfeggio. U dva je navrata bio pročelnik Odsjeka za kompoziciju i glazbenu teoriju, nakon čega je stekao status profesora emeritusa Sveučilišta u Zagrebu. Djelovao je kao orguljaš Prvostolne crkve u Zagrebu. Nastupao je u zemlji i inozemstvu te snimio više diskografskih izdanja orguljske glazbe. Bio je redoviti član HAZU-a. Iza Anđelka Klobučara ostao je raznolik i iznimno vrijedan skladateljski opus, jedan od najvećih u hrvatskoj glazbi, u kojem posebno mjesto pripada skladbama za orgulje i duhovnim djelima, a značajno je i njegovo orkestralno i koncertantno stvaralaštvo te brojne skladbe za solističke instrumente i komorne sastave. Tijekom života dodijeljeno mu je mnoštvo nagrada, među kojima su: Nagrada Milka Trnina, Vjesnikova nagrada Josip Štolcer Slavenski, Nagrada Vladimir Nazor, Nagrada Ivan Lukačić, Nagrada Vladimir Nazor za životno djelo, Nagrada Grada Zagreba,

Diskografska nagrada Porin za poseban doprinos hrvatskoj glazbenoj kulturi, Nagrada Lovro pl. Matačić HDGU-a za životno djelo te odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Trostavačna skladba, *Intrada, pastorale e toccata* iz 1994. godine jedno je od najizvođenijih djela Anđelka Klobučara, ponajprije zahvaljujući razumljivom izričaju i opsežnim dinamičkim zbivanjima. „Triptih *Intrada, pastorale e toccata* često se nalazi na repertoaru hrvatskih orguljaša, a jedan od razloga je zasigurno i mogućnost da se djelo izvede na različitim orguljama, kako modernima, tako i na povijesnim sa skraćenom oktavom. Skladba započinje *Intradom* u stilu fanfara, nakon čega slijedi melodiozna pastoralna i potom svečana toccata, temeljena na intervalima sekunde, kvarte i septime.“ (Tea Kulaš)

Jedan od omiljenih hrvatskih skladatelja, akademik **Marko Ruždjak** (Zagreb, 1946. – Zagreb, 2012.), ostavio je dubok trag na području hrvatske glazbe. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je klarinet, a potom i kompoziciju u razredu prof. Mila Cipre. U kompoziciji se usavršavao u Parizu, kod Ive Maleca i Pierrea Schaeffera te u Kölnu, kod Milka Kelemena. Od 1969. do 1973. bio je urednikom izdanja Koncertne direkcije Zagreb, od 1974. do 1976. voditelj Muzičkog informativnog centra KDZ-a, od 1979. profesor teorijskih predmeta, a od 1990. i kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 2006. bio je član suradnik, a od 2008. redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Autor je velikog i raznovrsnog opusa, za koji su mu dodijeljene sljedeće nagrade i priznanja: dvije Nagrade 7 sekretara SKOJ-a (1970., 1971.), Nagrada JRT (1974.), Vjesnikova nagrada Josip Štolcer Slavenski (1977.), Godišnja nagrada Vladimir Nazor (1988.), Nagrada Međugorje (1995.), Diskografska nagrada Porin (1996., 1998., 2000.), Nagrada Boris Papandopulo Hrvatskog društva skladatelja (2004.) te Nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za skladbu *La Frontera*, za sopran i komorni orkestar (2008.).

Skladba *Centone* za orgulje nastala je 1990. godine, a o njoj Ljerka Očić piše: „U svojem *Centoneu* za orgulje, dijabolično-virtuoznoj skladbi, pomalo nalik na messiaenovske unisone recitative, majstorski stvara dojmive orguljske efekte. Suprotstavljajući vehementni parlando u registrima mikstura sporom i pomalo groteskno obojenom koralnom ulomku, kreira zanimljivu skladbu kontrastnih ugođaja, da bi i opet sve završilo postepenim umiranjem samo jednog tona u registru Bourdona, u pianissimu samoga kraja.“

Krešimir Seletković (Slavonski Brod, 1974.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Davorina Kempfa. Polazio je ljetne tečajeve u Austriji, Poljskoj, Njemačkoj, Mađarskoj i Hrvatskoj. Zaposlen je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu

u zvanju redovitog profesora, gdje je od 2013. do 2019. obnašao dužnost prodekana za nastavu. Bio je urednik edicije *Ars Croatica* Hrvatskog društva skladatelja 2003. – 2012. te umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb 2012. – 2018. godine. Dobitnik je Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu, Nagrade Boris Papandopulo Hrvatskog društva skladatelja, nagrade za najbolju glazbu za dječju predstavu na 19. Susretu lutkara i lutkarskih kazališta u Osijeku te nagrada Stjepan Šulek i Josip Štolcer Slavenski. Balet *Air*, praiizveden na 26. Muzičkom biennalu Zagreb, za koji je skladao glazbu, proglašen je najboljom baletnom predstavom u cjelini za 2011. godinu (Nagrada Hrvatskoga glumišta). Višestruki je dobitnik nagrade Porin. Godine 2019. odlikovan je odličjem Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića, a od 2020. član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Autor je šezdesetak orkestralnih, komornih, vokalnih i elektroničkih skladbi izvođenih diljem svijeta (Austrija, Italija, Rusija, Litva, Slovačka, Kanada, Kina i dr.). U koncertnoj sezoni 2021./2022. prihvatio je ulogu rezidencijalnog skladatelja Hrvatske radiotelevizije te je u tom svojstvu skladao djelo *Dystopia* koje je praiizveo Simfonijski orkestar HRT-a pod ravnanjem maestra Pascala Rophéa u Majstorskom ciklusu, 2. prosinca 2021. Upravo za to djelo dodijeljena mu je Nagrada grada Čakovca Josip Štolcer Slavenski. Drugo djelo nastalo na narudžbu HRT-a u pretprošloj sezoni, *Pet stadija žalovanja*, Seletković je skladao za Zbor HRT-a i violončelista Branimira Pustičkog, a koji su ga praiizveli u sklopu ciklusa *Sfumato*, u Laubi, 12. travnja 2022.

Toccata, za orgulje skladana je za orguljašicu Ljerku Očić, za izvedbu na 21. Muzičkom biennalu Zagreb, kada je i praiizvedena, 29. travnja 2001. u Bazilici Srca Isusova. O njoj Ljerka Očić uz CD *Hrvatska orguljska glazba 2* (Cantus d.o.o.) piše: „Svojom slobodnijom koncepcijom oblika, ova se toccata može formalno označiti kao fantazija. Bogata paleta orguljskog zvuka dopušta poigravanje raznovrsnim zvukovnim kombinacijama kao zasebnim elementom pri strukturiranju glazbenog djela.“

Danijel Legin (Zagreb, 1984.) završio je XV. gimnaziju u Zagrebu te teoretski odjel na Glazbenom učilištu Elly Bašić, gdje je učio kompoziciju kod skladateljice Sande Majurec. Prije upisa na Muzičku akademiju, studirao je matematiku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Kompoziciju je diplomirao 2010. godine u klasi prof. Frane Paraća. Usavršavao se na tečajevima kod skladatelja Conrada Popea, Berislava Šipuša, Giel Vleggaara, s Cantus Ansamblom te ansamblima Sonanza iz Stockholma i Sonemus iz Sarajeva. Dobitnik je Nagrade Stjepan Šulek, Dekanove nagrade Muzičke akademije, stipendije Hrvatskog društva skladatelja iz Fonda Rudolf i Margita Matz te višestrukih potpora Ministarstva kulture Republike Hrvatske. Suraduje s hrvatskim i

inozemnim izvođačima (Zagrebačka filharmonija, Cantus Ansambl, Zagrebački puhački trio, Slovenia Brass Octet, Percussion Duo Drumartica, KLANG kvartet) i dirigentima (Luca Pfaff, Ivan Josip Skender, Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk), a djela mu izvode na festivalima kao što su Gaudeamus Music Week i Muzički biennale Zagreb. Docent je na Odsjeku za teoriju i kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, surađivao je na snimanjima filmske glazbe u studiju Synchron Stage Vienna te pripremao orkestracije i aranžmane za koncert *Hollywood in Vienna*. Njegov stručni rad fokusiran je na notno izdavaštvo; bavi se prijepisom partitura i izradom izvedbenog materijala, redakcijom i uredništvom notnih izdanja, rekonstrukcijom filmskih partitura te orkestracijom i aranžiranjem. Ostvario je više od stotinu notnih izdanja za domaće i inozemne izdavače (Omni Music Publishing - SAD, Donemus - Muziek Centrum Nederland, Edition-S - Danska, Cantus itd.). Skladbe mu izdaje izdavačka kuća Donemus iz Nizozemske.

Skladba *OrganMusicBook* nastala je 2022. godine kao narudžba HDS-a i Cantus Ansambla za Koncertni ciklus Cantus Ansambla, međutim nije izvedena zbog bolesti izvođačice. „Djelo se sastoji od pet stavaka koje u cjelinu povezuju pojedini motivički i harmonijski elementi. Različitih glazbenih struktura, tempa te kontrastnih ugođaja, stavci čine jedinstven narativ inspiriran specifičnim zvukom orgulja i bogatim povijesnim nasljeđem instrumenta.“ (Danijel Legin)

Ante Knešaurek (Zagreb, 1978.) završio je Klasičnu gimnaziju u rodnom gradu. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je studije orgulja (M. Penzar) i kompozicije (M. Ruždjak). Nakon magisterija orgulja u Zagrebu nastavlja poslijediplomske studije orguljske interpretacije i improvizacije na Visokoj školi u Detmoldu (Norbert Düchtel) i Grazu (Gunther Rost). Orguljsku improvizaciju studira u Hrvatskoj s Anđelkom Klobučarom, a među njegove učitelje ubrajaju se i Daniel Roth, Ludger Lohmann, Almut Rößler i Michael Gaillit. Aktivno se bavi orguljskom improvizacijom nastavljajući tako tradiciju hrvatskih skladatelja, orguljaša i improvizatora poput Franje Dugana i Anđelke Klobučara. Glavni je orguljaš Bazilike Srca Isusova u Zagrebu od 1997., gdje surađuje s Akademskim zborom Palma s kojim je ostvario više nosača zvuka. Redoviti je profesor na odsjeku za kompoziciju i teoriju glazbe pri Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, a predavao je polifoniju, orgulje i improvizaciju na Institutu za crkvenu glazbu Albe Vidaković Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu (2003. – 2011.). Na domaćoj i inozemnoj glazbenoj sceni prisutan je kao skladatelj i orguljaš; njegova su djela izvedena u Zagrebu, Osoru, Grožnjanu, Osijeku, Ljubljani, Puli, Beču, Parizu, Jeruzalemu, Moskvi, Berlinu, Sankt Peterburgu, Freyungu, Detmoldu, Trstu te Udinama. Član je Hrvatskog društva skladatelja i Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, a skladbe mu izvode

renomirani domaći i inozemni ansambli te orkestri (Pekinški simfonijski orkestar, Milanski trio, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Zagrebački solisti, Kvartet saksofona Papandopulo itd.). Gostovao je kao profesor na nekoliko inozemnih sveučilišta. Autor je sveučilišnog udžbenika *Harmonija* (Zagreb, 2022.). Dobitnik je niza nagrada, kao što su: Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu (1998./1999.), nagrada za polifonu improvizaciju na Međunarodnom natjecanju iz improvizacije pri Visokoj školi za glazbu Felix Mendelssohn-Bartholdy, Leipzig (1999.); Nagrada Darko Lukić za najboljeg hrvatskog mladog glazbenika Hrvatskog društva glazbenih umjetnika (2005.), Nagrada Milka Trnina (2013.), Nagrada grada Zagreba za integralnu izvedbu orguljskog opusa J. S. Bacha, zajedno s orguljašem Pavlom Mašićem (2013.), Nagrada Boris Papandopulo za simfonijsku pjesmu *Mjesec* (2015.) te Nagrada HAZU (2020.).

„*Triptih* za orgulje inspiriran je djelom *Triptih* Huga van der Goesa za crkvu Santa Maria Nuova u Firenci, s čijim sam se djelom imao priliku susresti tijekom studijskog putovanja po Italiji. *Triptih* za orgulje u biti je zapisana improvizacija prilično širokih proporcija, koja pred izvođača postavlja – osim tehničke – i improvizacijske zahtjeve i vještine, u smislu ponekih slobodnih intervencija u notni zapis.“ (Ante Knešaurek)

Ivo Josipović, str. 15

O skladbi *Lichtenstein Pop-Art (Hommage á Roy Lichtenstein)*: „Roy Lichtenstein (1923. –1997.) jedan je od rodonačelnika pop-art pravca u likovnoj umjetnosti 20. stoljeća. Pop-art, likovni pravac koji, između ostalog, obilježavaju sinteza apstrakcije i figurativnosti, određeni ‘karnevalizam’ i groteska, od drugih se umjetničkih koncepata izdvaja optimizmom, približavanjem dnevnom, ‘realnom’ životu ljudi i neobvezujućim eklekticismom koji nije puko sastavljanje već viđenog, već svojevrsna sinteza mašte i realiteta. U ‘akademskoj’ glazbi pop-art se može dijelom prepoznati i u onome što se označava postmodernom. Bliska mi je nova artikulacija već upotrijebljenih formi, pa i klišeja sadržanih u popularnoj i narodnoj glazbi, reartikulacija tehnika baroka ili klasike, spoj robusne avangarde i njeznog minimalizma. Posebno, sklon sam optimizmu i uživanju u umjetnosti, kako kreatora, tako i konzumenta. Likovna djela Roya Lichtensteina, često u formi stripa, poput *Picture and Pitcher*, *Entablature*, *Still Life in Yellow and Black*, *Landscape with Figures and Rainbow*, *The Great Pyramids*, *Mad Scientist* ili *POW WOW*, asociraju me na takav umjetnički pristup.“ (Ivo Josipović, uz CD *Elizabeta Zalović: POP-ART*, Croatia Records, 2011.)

Osnivačica i umjetnička voditeljica Zadar Organ Festivala te Umjetničke organizacije Zada, **Tea Kulaš** (Zadar, 1994.), orguljašica je i muzikologinja s magistarskim diplomama Muzičke akademije u Zagrebu te studentica koncertnog smjera orgulja na Umjetničkom sveučilištu u Grazu u razredu Gunthera Rosta. Njen umjetnički put započeo je u dobi od šest godina s pijanističkom glazbenom edukacijom u Glazbenoj školi Blagoje Bersa u Zadru. Osim klavira, ondje je završila smjer za suvremeni ples, a kasnije i teoriju glazbe te orgulje u razredu Martine Lazar. Posljednju godinu orguljaškog srednjoškolskog obrazovanja završila je kod Pavla Mašića u Glazbenoj školi Pavla Markovca u Zagrebu, pod čijim je mentorstvom osvojila nagrade na regionalnom i državnom natjecanju. Nizanje prvih nagrada u kategorijama orgulja i komorne glazbe nastavilo se i u orguljaškom razredu Ljerke Očić na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a taj dio obrazovanja okrunjen je magistarskom diplomom u srpnju 2018. godine. U sklopu umjetničko-znanstvenog projekta *Religiofonija*, 2016. godine nastupila je kao solistica s orkestrom Muzičke akademije (Zagreb, Čakovec i Ljubljana) te je s kolegicom Danielom Perković održala predavanja pod nazivom *Josip Štolcer Slavenski – skladatelj na marginama*. U 2019. godini nastupila je kao solistica sa Zadarskim komornim orkestrom i Zborom HRT-a. Svestrani umjetnički afiniteti i radoznalost odveli su je i do Škole za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zadru, gdje je završila smjer grafički dizajn, a u 2016. godini i do stipendiranog dvogodišnjeg Erasmus boravka u Grazu, nakon kojeg je uslijedilo i usavršavanje u orguljaškom razredu Gunthera Rosta. Ondje je već dvije godine nositeljica nagrada na natjecanju Martha Debelli. Redovito koncertira diljem Hrvatske i u inozemstvu, a bilježi i nekoliko sudjelovanja na domaćim i stranim festivalima kao što su: Varaždinske barokne večeri, Glazbene večeri u sv. Donatu, Ars organi Sisciae, Anabasis, Orgulje sv. Marka, PagArtFestival, Petar Nakić, Organum, Klasika na Košljunu, Klingender Adventkalender (Austrija), Orgelfrühling Steiermark (Austrija), Orgelets (Norveška), Trnavské organové dni (Slovačka), Green Guitar Youth Festival Graz (Austrija), Ano International Organ Festival (Grčka), TimOrgelFest (Rumunjska), Herforder Orgelsommer (Njemačka), Fano Organ Festival (Italija), Mykonos Art Festival (Grčka) i dr. Aktivno sudjeluje na seminarima interpretacije orguljske glazbe (H. Fagius, M. Schmeding, T. Ospital, R. Prieto Ramirez, K. Volostnov, T. Sevšek Šramel, N. J. Laube, S.-Y. Lee, W. Reisinger, H. Fairs).

Razgovor s umjetnicima: Ansambl Quasars

Moderatorica: **Srđana Vrsalović**, muzikologinja

Ansambl Quasars, osnovan 2008. godine, jedinstven je po širini repertoara koji čini suvremena klasična glazba, ali i ona iz prošlih razdoblja. Ansambl sučeljava najnovija suvremena djela sa strukturalnim principima nekadašnje klasične glazbe, a njegov je fokus na izvođenju rijetkih i zaboravljenih djela za komorni ansambl, posebice slovačkih autora. Ansambl djeluje pod umjetničkim vodstvom Ivana Buffe, skladatelja, dirigenta, pijanista i pedagoga, jednoga od najistaknutijih predstavnika slovačke glazbene scene.

CANTUS ANSAMBL**Ivan Novinc**, I. violina i koncertni majstor**Eva Mach**, II. violina**Tvrtko Pavlin**, viola**Jasen Chelfi**, violončelo**Nikša Bobetko**, kontrabas**Ana Batinica**, flauta**Iva Ledenko Palatinuš**, oboa, engleski rog**Danijel Martinović**, klarinet**Žarko Perišić**, fagot**Bank Harkay**, rog**Lovro Ticl**, truba**Mario Šincek**, trombon**Marko Mihajlović**, udaraljke**Renato Palatinuš**, udaraljke**Katarina Nera Biondić**, klavir, sintesajzer**Mirjana Krišković**, harfa**Berislav Šipuš**, dirigent**Branko Mihanović**, oboa**Irma Dragičević**, sopran**Mario Šincek**, trombon**Martina Gojčeta Silić**, mezzosopran**Ratko Vojtek**, bas klarinet

Sanja Drakulić: *Tabu*, za komorni ansambl

Tibor Szirovicza: *In between*, za obou, komorni ansambl i elektroniku

Solist: Branko Mihanović, oboa

Branimir Sakač: *Barasou*, balada o štakorima i miševima, za glas i komorni ansambl

Solistica: Irma Dragičević, sopran

Ante Knešaurek: Koncert za trombon i komorni ansambl

Solist: Mario Šincek, trombon

Frano Parać: *Memorie*, za glas i komorni ansambl

Paeselli al mare (Mjestašca uz more)

Vigneto (Vinograd)

Il canto dell'usignolo (Slavujev pjev)

Solistica: Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Berislav Šipuš: *Un jardin sous la pluie avec un compositeur sans parapluie*, za 13
instrumenata i multiinstrumentalista

Solist: Ratko Vojtek, bas klarinet

Stanko Horvat: *Silazak na vrh*, za glas i komorni ansambl

Tu tih...

Moj prah...

Sve veći...

Jest, u noći...

Dugo nježno...

Prsti na koži...

Znadem da su...

Sviramo...

Solistica: Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Pijanistica i skladateljica **Sanja Drakulić** (Zagreb, 1963.) završila je studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavala se u Nici, Weimaru, Parizu i Moskvi. Kompoziciju je studirala na Konzervatoriju Alfred Cortot u Parizu, Sveučilištu za glazbu i primijenjenu umjetnost u Beču, na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a od 1987. na Moskovskom državnom konzervatoriju P. I. Čajkovski, gdje je magistrirala (1992.) i doktorirala (1994.) te studirala muzikologiju i orgulje. Dvije godine bila je asistentica iz kompozicije na istom konzervatoriju. Na Sveruskom natjecanju mladih kompozitora u Moskvi (1993.) osvojila je Grand Prix za *Pet intermezza*, za klavir solo. Dobitnica je Jeljcinove Predsjednikove stipendije za skladatelje te brojnih nagrada za skladbe u Hrvatskoj. Članica je Hrvatskog, Ruskog i Britanskog društva skladatelja. Redovita je profesorica na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku. Održava međunarodne tečajeve i seminare iz kompozicije i teorije glazbe. Bila je voditeljica Međunarodne glazbene tribine u Puli. Njezina djela (njih više od 100) izvode poznati solisti, ansambli i orkestri diljem svijeta, a i sama izvodi svoje klavirske skladbe.

O skladbi **Tabu**, nastaloj za Cantus Ansambl, koji ju je i praizveo u svome ciklusu, 13. veljače 2023. u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog, Sanja Drakulić zapisala je: „Skladajući ovo djelo autorica je razmišljala o postojanju unutar okvira, sve većoj kontroli slobode govora i ponašanja, o dosadnoj političkoj korektnosti, nadmoći AI nad ljudima i dehumanizaciji te zaključila da u svijetu punom tabua postoje i pozitivne strane. Da, tabu regulira društveni red kao dio sustava nadzora pojedinca koji se mora uklopiti u masu, htio-ne htio. Međutim, usprkos ograničenjima svih vrsta, dapače zahvaljujući im, odupiremo se snalažljivo, nalazimo svoj komad slobode i životne radosti.“

Tibor Sziorovicza (1981.) diplomirao je kompoziciju i teoriju glazbe u klasi prof. Željka Brkanovića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Kompoziciju je usavršavao na seminarima u Sambotelu (Mađarska) kod prof. Johannes Schöllhorna. Kao skladatelj, surađivao je i na multimedijalnim, filmskim, plesnim i kazališnim projektima (Udruga Plesni solisti, UPPU Puls, Multimedijalna koliba, Zagrebački plesni centar i drugi). Sziorovicza je dobitnik nagrade Fonda Rudolf i Margita Matz za mlade skladatelje Hrvatskog društva skladatelja 2011. godine. Kompozicije *Pticopjev*, za flautu i elektroniku, *In between*, za obou, komorni ansambl i elektroniku te *In Circles...*, za gudački kvartet te *Songs for Arja*, financirane su potporama Ministarstva kulture RH u sklopu poticaja hrvatskog suvremenog glazbenog stvaralaštva (2013., 2015., 2016. i 2019. godine). Za kompoziciju *In between*, za obou, komorni ansambl i elektroniku dobio je 2016. godine Nagradu Stjepan Šulek. Redovni je član Hrvatskog društva skladatelja od 2009., a od 2013. godine i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Od 2015. do 2018. godine predaje Vježbe iz kompozicije na Glazbenom učilištu Elly Bašić u Zagrebu. Od svibnja 2016. godine član

je Predsjedništva Hrvatskog društva skladatelja. Od 2017. godine Szirovicza je umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji. U sklopu iste, zajedno s pijanisticom Mijom Elezović, pokreće majstorski tečaj suvremene glazbe za glazbenike-instrumentaliste svih akademija u Hrvatskoj (Zagreb, Split, Osijek, Pula), a u suradnji s članovima ponajboljih europskih ansambala za suvremenu glazbu (Klangforum Wien, Ansambl Modern i drugi) te hrvatskim kolegama (Ivana Bilić, Gordan Tudor, Davorin Brozić). Od 2016. bio je vanjski suradnik-asistent na Odsjeku za kompoziciju i teoriju glazbe na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je trenutno u zvanju docenta. Član je komisije za prijam u redovno članstvo Hrvatskog društva skladatelja i jedan od predstavnika skladatelja ozbiljne glazbe u Skupštini predstavnika iste. U 2017. godini ostvaruje suradnju s Ansamblom Modern iz Frankfurta uz praiizvedbu skladbe *Synchronicity*, za ansambl na Muzičkom biennalu Zagreb, pod ravnanjem dirigenta Rosena Gergova. Suradnje u 2018. i 2019. godini uključuju izvedbe u Sjedinjenim Američkim Državama (NYC), Singapuru, Poljskoj i Hrvatskoj, a u suradnji s Madeleine Shapiro, Anom Batinicom, Mijom Elezović, Arijanom Gigliani Phillipp i Vidom Veljakom.

O svojoj skladbi Tibor Szirovicza zapisao je: „*In between*, za obou, ansambl i elektroniku pronalazi svoj izvor u baroknoj artikulaciji i stilskim značajkama te ih transformira u suvremeni glazbeni izričaj. Monotematski materijal predstavljen kroz engleski rog i obou razvija se kroz kompoziciju suprotstavljajući se pulsirajućim harmonijskim blokovima ostalih instrumentalnih grupa, dok elektronička traka ima ulogu sinteze različitih dijelova. Mehaničko, ritmično i gotovo opsesivno ponavljanje tonova i struktura koje započinju čembalo i gudački instrumenti postupno se širi na cijeli ansambl, posljedično se reflektirajući i na solista. (...) Intenzivirajuća opsesija dovodi do kaosa u sustavu, zatim fokusiranog raščišćavanja situacije, naposljetku i do svojevrsnog iscjeljenja. U konačnici preživljava izvorni osjećaj, iskrenost i predanost sjedinjenju. Tako *In between* predstavlja proces koji se odvija ‘između’ dvaju stanja svijesti. (...) Krajnji je cilj utkan u srž emocionalnog bića, jasan, ali još uvijek u daljini i nedostupan. Kompozicija je narudžba Cantus Ansambla, kojem je i posvećena, kao i njihovom oboistu – solistu Branku Mihanoviću.“

Uz Mila Cipru i Natka Devčića, jedan od predvodnika hrvatske glazbene avangarde dvadesetog stoljeća, **Branimir Sakač** (1918. – 1979.), studij kompozicije završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1941. do 1946. bio je profesor na Srednjoj školi Muzičke akademije u Zagrebu, od 1946. do 1948. glazbeni urednik i dirigent orkestra Radio-Zagreba, a od 1949. do 1950. šef glazbenog odjela Radio-Rijeke. Redakciju ozbiljne glazbe na Radio-Zagrebu vodio je od 1949. do 1950., a od 1951. do 1961. bio je profesor na Glazbenoj školi Vatroslav Lisinski. Od osnutka Muzičkog biennala Zagreb, bio je stalni suradnik te od 1972. do 1973. umjetnički direktor. Od 1975. do 1979. bio je profesor

na Akademiji umjetnosti u Novom Sadu. Godine 1965. utemeljio je eksperimentalnu grupu FONAT (Fonoplastički atelje-teatar). Autor je orkestralne, vokalne, vokalno-instrumentalne, komorne, solističke glazbe te glazbe za magnetofonsku vrpču. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za filmsku glazbu te nagrada Josip Štolcer Slavenski (1971.), Vladimir Nazor za životno djelo (1978.) i drugih.

„Kompozicija *Barasou* (1971.) pisana je na osnovu dvaju tekstova. Prvom od tekstova autor je Eustache Deschamps (Morel, 1330. – 1415.) i taj se tekst u svojoj interpretaciji izgovara, kao što je samo po sebi razumljivo, francuski. Tekst je uzet iz sljedećeg Deschampsovog fragmenta*:

*Avant, avant! – tirez-vous ça.
Je voy merveille, ce me semble.
-Et quoy, guette, que vois-tu là?
Je voy dix mille rats ensemble
Et mainte souris qui s'assemble
Dessus la rive de la mer...*

Drugi tekst, magijskog karaktera, napisao je Branimir Sakač i taj se tekst u interpretaciji izgovara kao u latinskom jeziku:

*barasuda barasuru bara buru barasuru
di mil rates ment surites
mervejete suru bara*

*Ovaj tekst u prijevodu glasi:

*Naprijed, naprijed! – okrenite se tamo.
Vidim nešto čudnovato, čini mi se.
- A što stražaru, što vidiš?
Vidim deset tisuća štakora na hrpi
I mnoštvo miševa što se skupljaju
Na obali mora. (Branimir Sakač)*

Uz Sakačev komentar o skladbi stoji i sljedeće: „Kompozicija *Barasou* pisana je za slobodni instrumentalni sastav koji se može prilikom različitih izvedbi mijenjati. Ipak kao indicaciju dajemo sastav koji je upotrijebljen prilikom prve izvedbe pod ravnanjem kompozitora: clarinetto basso, električne orgulje, udaraljke, čembalo, klavir. (...) Pjevačica drži po jedan zvončić (piccola campanella) u svakoj ruci i njima, kao magijskim simbolima, zvoni vrlo izrazitim kretnjama na mjestima koja su označena.“

O svojoj skladbi Ante Knešaurek zapisao je: „**Koncert za trombon i orkestar** trostavačna je kompozicija koja koketira između komornog i koncertantnog djela. Uvodni dvodijelni *Musette* ležeran je stavak iza kojeg slijedi centralni *Cortège en choral* pisan u tehnici *cantus firmus*. Slobodni kontrapunkt izveden je u dionici klarineta nad skladanim, necitiranim koralom. Završna *Cadenza* smireni je stavak – vrlo slobodno oblikovan – u kojem je svaki instrument orkestra praktički tretiran solistički. Sâm *Koncert za trombon i orkestar* svojevrsni je komentar stihova Williama Blakea koji se nalaze u prologu

Heatonove knjige o Wittgensteinu:

What is the price of Experience?

Do men buy it for a song?

Or wisdom for a dance in the street?”

Frano Parać, str. 13

Uz autorski album *Frano Parać* (Cantus d.o.o., 2014.), muzikologinja, dr. sc. Eva Sedak zapisala je: „Tri pjesme za glas i komorni ansambl objedinjene naslovom *Memorie*, Frano Parać komponirao je 2011. godine na stihove pjesama *Paeselli al mare* i *Vigneto* iz druge i *Il canto dell'usignolo* iz treće skupine zbirke *Sonetti dal mare*, sastavnog dijela prve knjige (*Terra natale*) opsežnog pjesničkog opusa skladateljeva oca Ive Paraća (1900. – 1954.). I sam je naslov ovog malog triptiha moguće shvatiti kao *hommage* očevu pjesništvu, ali i skladateljstvu, jer kao da asocira na onaj pjesme *Speranze e memorie* iz ciklusa *Musiche Pascoliane*, što ga je Ivo Parać komponirao na stihove talijanskog pjesnika Giovannija Pascolija. Unatoč umreženosti *memorijom*, posvetama i reminiscencijama, ovaj je vokalni ciklus obilježen autentičnim skladateljevim rukopisom. Vrativši se nakon 40 godina komponiranju na izvorni pjesnički predložak, Frano Parać, kao i tada, dosluh s tekstom prvenstveno gradi na izražajnoj razini, a tek potom na podudarnostima formalne ili zvukovno-asocijativne naravi. Ritam soneta tek ovlaš određuje četverodijelnu fakturu svake od triju rondoidno građene pjesme, ali njihova izrazna dinamika slijedi nemire teksta, koji u pravilu kulminiraju u posljednjoj strofi. Pri tome glas i ansambl, koji su se do tada u svojevrsnom ritornelskom odmjensivanju jedan drugom ugibali, postaju partneri u zajedničkom uzbuđenju: zbog ‘bibavice po moru’, ‘grožđa što rudi’ ili zbog ‘šutnje od sabranosti’. Upravo posljednja od tri pjesme ovog ciklusa, neobično delikatno instrumentiran i harmonijski koloriran *Slavujev pjev* najbliži je poetskom intimizmu koji ga je pokrenuo.“

Berislav Šipuš, str. 16

Skladba *Un jardin sous la pluie avec un compositeur sans parapluie*, odn. *Vrt na kiši sa skladateljem bez kišobrana* praižvedena 2003. godine u okviru Cantusove radionice na Visu, svojevrsna je posveta izvođačima. Djelo je u cijelosti prožeto elementima improvizacije, što se ponajviše odražava na formalnu slobodu, ali i onu pojedinih interpreta, solista i instrumentalnih skupina. Zagonetnost iz naslova, poput brojnih Šipuševih skladbi, u tom je trodijelnom ostvarenju prepoznatljiva i kroz sami glazbeni sadržaj, s vrlo intenzivnim zbivanjima unutar međuodnosa solista, članova ansambla te skladatelja i dirigenta u jednom, ostavljajući prostor za uvijek nova rješenja. Od nastanka do danas, uz Cantus Ansambl nastupili su kao gosti solisti-improvizatori, multiinstrumentalist Ratko Vojtek, jazz pjevačica Alba Nacinovich, udaraljkaš Igor Lešnik, lutnjist i gitarist Edin Karamazov, jazz gitarist Elvis Stanić, saksofonist Saša Nestorović i jazz pijanist Franck Amsallem.

Stanko Horvat, str. 15

Za tekstovni predložak svog posljednjeg opusa, ciklusa od osam pjesama za glas i komorni ansambl *Silazak na vrh*, Stanko Horvat, autor brojnih antologijskih skladbi, odabrao je stihove Luke Paljetka. Skladavši ih za glas i klavir, za života je uspio dovršiti instrumentaciju prve tri, dok je za preostalih osam, zahvaljujući poznavanju Horvatova skladateljskog izričaja te na temelju njegovih zabilježanih oznaka, zaslužan njegov student Berislav Šipuš. Intimistički ciklus, u kojem nema naznaka za Horvata karakterističnog intenziteta, ali se zato kroz skladan suodnos stiha i glazbenog sadržaja nazire slutnja o posljednjem ostvaraju, praižveli su Martina Gojčeta Silić i Cantus Ansambl, 12. studenog 2007., u okviru druge sezone ciklusa koncerata u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog.

Puna dva desetljeća suvremena glazba u Hrvatskoj, ona hrvatskih skladatelja, ali i predstavnika međunarodne scene, uvelike živi kroz aktivnosti **Cantus Ansambla** koji je osnovan s ciljem istraživanja, otkrivanja i predstavljanja novih te dotad neistraženih sfera Nove glazbe. Ubrzo nakon što je vodstvo Muzičkog biennala Zagreb, predvođeno Berislavom Šipušem, 2001. godine osnovalo Cantus Ansambl, taj je ansambl pronašao svoje mjesto te postao važan, ako ne i neizostavan sudionik hrvatske scene suvremene glazbe. Oni su protagonisti nacionalnih festivala i različitih događanja u kulturi, a od 2006. su godine domaćini vlastitog koncertnog ciklusa. Godine 2008. bili su službeni ansambl ISCM-ovih Svjetskih dana nove glazbe u Vilniusu, nakon čega se povećao broj njihovih inozemnih gostovanja. O važnom položaju Cantus Ansambla unutar

hrvatskog, ali i međunarodnog konteksta svjedoči oko 130 praiizvedbi, više od 500 opusa koje su izveli te 40-ak nastupa u inozemstvu (u većini europskih zemalja te u Meksiku, Kanadi i Kini), kao i brojna glasovita solistička te dirigentska imena njihovih suradnika. Njeguju suradnju s nizom istaknutih ansambala za suvremenu glazbu, a sudjelovali su i u međunarodnim projektima uz potporu Kulturnog vijeća EU: Re:New Music te New Music: New Audiences. Jedna od najvažnijih značajki djelovanja ansambla su i gostujuće izvedbe na vodećim festivalima suvremene glazbe pa su za svoje trostruko diskografsko izdanje odabrali upravo snimke izvedbi „uživo”, zabilježenih u Hrvatskoj i na međunarodnim podijima, usmjeravajući tako pozornost na važnost trenutka u procesu stvaranja suvremenog glazbenog djela. Dugogodišnja suradnja Cantus Ansambla i Ansambla Icarus iz Italije kulminirala je na Muzičkom biennalu Zagreb 2019. koncertnim portretom talijanskog skladatelja Ivana Fedelea koji je za tu prigodu napisao novo djelo *X-Tension II* za zajednički nastup oba ansambla. Na Osorskim glazbenim večerima 2019. Cantus Ansambl praiizveo je novu operu Olje Jelaske, *U traganju za plavom pticom* te ponovno izveo Schönbergova *Pierrot lunaire*. Koncertna sezona 2019./2020. bila je posvećena prijateljskim državama, glazbenicima i skladateljima, s kojima je ansambl surađivao tijekom dvadeset godina djelovanja. U povodu dvadesetogodišnjice postojanja, uz redoviti koncertni ciklus i gostovanja, Cantus Ansambl predstavio je projekt *20 za 20* – 20 odabranih skladbi istaknutih hrvatskih skladatelja u vrsnim izvedbama 20 članova ansambla, završetak koncertne sezone 2021./2022. obilježila je suradnja sa slovenskim puhačkim kvintetom Slowind, 2022./2023. ostvarena je suradnja s kanadskim ansamblom Turning Point, a 2023. ansambl je održao i dva uspješna koncerta na Muzičkom biennalu Zagreb. Početkom 2023./2024. Cantus Ansambl gostovao je u Splitu te u ciklusima ansambla KGNM u Kölnu te Proxima Centauri u Bordeauxu. Zahvaljujući suradnji s kanadskim ansamblima Turning Point i Les Amis, Cantus Ansambl će u jesen 2024. održati veliku turneju po Kanadi.

Berislav Šipuš, str. 16

Oboist **Branko Mihanović** pohađao je Muzičku akademiju u Zagrebu te diplomirao na Visokoj državnoj glazbenoj školi u Freiburgu u klasi prof. Heinza Holligera. Bio je solo oboist Opere HNK u Zagrebu te od 1984. do 2001. prvi oboist orkestra Zagrebačke filharmonije. Godine 2001. izabran je za docenta, a 2013. za redovnog profesora oboe na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Solistički je nastupao u većini europskih zemalja, Kini, Južnoj Americi, SAD-u te je održao brojne koncerte uz pratnju renomiranih hrvatskih i inozemnih orkestara. Ravnateljem Opere HNK u Zagrebu imenovan je u dva mandata u razdoblju od 2005. do 2013. godine. 2016. imenovan je umjetničkim ravnateljem

Osorskih glazbenih večeri. Sudjelovao je u radu ocjenjivačkih komisija na domaćim i međunarodnim natjecanjima, a član je i mnogobrojnih komornih ansambala poput Zagrebačkog puhačkog trija, Zagrebačkog puhačkog ansambla, ansambla *Musica viva*, ansambala *Cantus* i *Acoustic project*. Uz *Cantus Ansambl*, čiji je dugogodišnji član, Branko Mihanović ostvario je značajan broj uspješnih solističkih nastupa, kao i onih u manjim komornim sastavima. Brojne snimke ostvario je za *Croatia Records*, *Cantus*, *Aquarius Records*, *Orfej* i *Hrvatski radio*. Dobitnik je strukovne Nagrade Milka Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika.

Irma Dragičević (Varaždin, 1995.) počela je pjevati u DND-u Varaždin kod Zdenke Knapić kao polaznica radionice pjevanja Mali slavuji. U Glazbenoj školi Varaždin maturirala je violončelo u klasi prof. Darija Milkovića i pjevanje u klasi prof. Blanke Tkalčić, a studij solo pjevanja završila je u klasi red. prof. Lidije Horvat Dunjko na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. U veljači 2017. završila je *Broadway akademiju* te postala izvođačicom za glazbeni teatar i film. Usavršavala se na brojnim seminarima kod Tomislava Mužeka i Lidije Horvat Dunjko. Pjevala je ulogu Pamine u produkciji Međunarodne operne škole Mirula pod vodstvom Lidije Horvat Dunjko. U ožujku 2017. godine debitirala je u HNK-u u Zagrebu u ulozi Kokoši, u Janáčkovoj operi *Lukava mala lisica* (produkcija MUZA-e). Suradivala je s dirigentima Ivanom Josipom Skenderom, Mladenom Tarbukom, Zdravkom Šljivcem, Stjepanom Vugerom, Veseljkom Barešićem, Berislavom Šipušem i drugima te s *Cantus Ansamblom* i Jazz orkestrom HRT-a. Osvojila je više nagrada na državnim i međunarodnim natjecanjima, a dobitnica je i Rektorove, Dekanove i Županove nagrade. Povjerena joj je glavna uloga u mjuziklu A. L. Webbera, *Josip i čudesne boje njegovih snova*, u režiji Richarda Monteza. 2018. godine debitirala je u HNK-u u Varaždinu, u glavnoj ulozi u mjuziklu *Prošlih pet godina*, za koju je nominirana za Nagradu hrvatskog glumišta u kategoriji za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 30 godina za operetu/ mjuzikl, potom u kazalištu Komedija u mjuziklu *Alphonsine* te u varaždinskoj Areni u mjuziklu *Jadnici*, u ulozi Fantine. 2019. debitirala je u Operi b.b. u Straussovom Šišmišu, u ulozi Adele, u dramskoj predstavi *Horor diptih (Pad kuće Usher/William Wilson)* E. A. Poea u produkciji HNK-a u Varaždinu te na Osorskim glazbenim večerima u praizvedbi komorne opere *U traganju za plavom pticom* Olje Jelaske. 2019. diplomirala je izvedbom Šišmiša u varaždinskom HNK-u, nakon čega je održala samostalni božićni gala koncert uz ugledne gostujuće glazbenike. Iza sebe ima brojne solističke nastupe na koncertima, festivalima i raznim manifestacijama, a redovito održava Gershwinove večeri i večeri posvećene mjuziklu.

Mario Šincek (Varaždin, 1979.) nakon trećeg razreda srednje škole, 1996. godine, upisao je Muzičku akademiju u Zagrebu, u razredu prof. Šime Vulelije. Dobitnik je Dekanove nagrade za opći uspjeh i umjetnička dostignuća tijekom studija. Na drugoj godini studija, 1998., uspješno je položio audiciju za stalni radni odnos na mjestu solo trombonista u Orkestru Opere HNK u Zagrebu, gdje ostaje do 2003. godine, kada polaže audiciju za solo trombonista u Zagrebačkoj filharmoniji, gdje je zaposlen i danas. Aktivno se bavi i srodnim instrumentima trombona (bas trublja, eufonij). S Kvartetom tuba XL snimio je nosač zvuka te nastupio na turnejama po SAD-u, Aziji i Australiji. Član je ansambla *Ad gloriam brass* te *Cantus Ansambla*, a nastupa i kao solist uz orkestar ili uz pratnju orgulja. Član je stručnih povjerenstava na domaćim i međunarodnim natjecanjima limenih puhača i voditelj seminara iz trombona. Kao solist i komorni glazbenik prouzročio je brojne skladbe, aktivno se bavi aranžiranjem, osobito za limene puhače, a snimio je i pet nosača zvuka u komornim sastavima. Godine 2006. godine imenovan je asistentom trombona na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a od rujna 2012. docent je na istoj ustanovi, gdje predaje nekoliko kolegija. Autor je prvog samostalnog nosača zvuka s glazbom hrvatskih skladatelja za trombon i klavir u izdanju *Cantus d.o.o.*, pod nazivom *Vox Gabrieli* (2018.).

Mezzosopranistica **Martina Gojčeta Silić** diplomirala je solo pjevanje 1998. u klasi prof. Snježane Bujanović-Stanislav na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a potom se usavršavala na brojnim majstorskim tečajevima. Na koncertnom podiju debitirala je 1995. uz Zagrebačku filharmoniju pod ravnanjem maestra Kazushija Onoa (W. A. Mozart: *Rekvijem*). Od tada je uz Zagrebačku filharmoniju ostvarila velik broj nastupa, izvodeći oratorijski i operni repertoar. Redovito surađuje sa Zborom i Simfonijskim orkestrom HRT-a, s kojima je izvela četrdesetak različitih programa, u rasponu od Bacha i Buxtehudea do Messiaena i Schönberga. Stalna je suradnica *Cantus Ansambla* s kojim nastupa u domovini (Muzički biennale Zagreb, Osorske glazbene večeri, Glazbena tribina Opatija, Splitsko ljeto) i inozemstvu (Italija, Velika Britanija i Francuska). U godini obilježavanja 100. obljetnice smrti Gustava Mahlera, uz Slovensku filharmoniju tumačila je solističku dionicu alta u izvedbama njegove Druge, Treće i Osme simfonije (koncerti u Ljubljani i Krakovu). Na opernoj pozornici debitirala je godine 1996. kao Maddalena u *Rigolettu* Giuseppea Verdija (Slovensko narodno gledalište, Maribor), a potom se predstavila nizom zahtjevnih uloga mezzosopranskog repertoara kao što su: Donna Elvira (Wolfgang Amadeus Mozart: *Don Giovanni*), Santuzza (Pietro Mascagni: *Cavalleria rusticana*), Fenena (Giuseppe Verdi: *Nabucco*), Marfa (Modest Petrovič Musorgski: *Hovanščina*), Olga (Petar Iljič Čajkovski: *Evgenij Onjegin*), Doma (Jakov Gotovac: *Ero s onoga svijeta*) itd. Na koncertnom podiju i opernoj sceni surađivala je s uglednim inozemnim te vodećim hrvatskim dirigentima (Dmitrij Kitajenko, Valerij Gergijev, Leopold Hager,

Emmanuel Villaume, Daniele Callegari, Milan Horvat, Nikša Bareza, Pavle Dešpalj, Vladimir Kranjčević, Vjekoslav Šutej, Loris Voltolini, Ivan Repušić, Ivo Lipanović, Tonči Bilić i dr.). Svoj zavidan oratorijski i operni repertoar ova svestrana glazbenica sustavno upotpunjuje najvrjednijim ostvarenjima umjetničke popijevke u rasponu od Schuberta i Schumanna sve do suvremenih autora. Snimila je nekoliko CD-a, od kojih su četiri ovjenčana diskografskom nagradom Porin. Dobitnica je godišnjih nagrada Milka Trnina i Vladimir Nazor. Martina Gojčeta Silić bavi se pedagogijom kao prof. art. na Odsjeku za solo pjevanje Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, gdje je ujedno i prodekanica za međunarodnu i međuinstitucionalnu suradnju.

Multiinstrumentalist **Ratko Vojtek** debitirao je kao osamnaestogodišnjak sa Zagrebačkom filharmonijom, a danas je stalni solist na bas klarinetu u istom orkestru. Klarinet je diplomirao i magistrirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Josipa Tonžetića. Kasnije je diplomirao i bas klarinet (kao stipendist Zaklade Ive Pogorelića) na Konzervatoriju Sweelinck u Amsterdamu kod slavnog virtuoza na tom glazbalu, Harryja Sparnaaya, kojega je New York Times prozvao „kumom bas klarineta“. Kao najznačajniji uspjesi u njegovoj klarinetističkoj karijeri mogu se izdvojiti recital u kulturnoj nizozemskoj dvorani De Ijlsbreker, 40 recitala po Španjolskoj (s pijanistom Ljubomirom Gašparovićem) te snimka djela *Snake Charmer* Srđana Dedića, koja je posredovanjem UNESCO-a obišla 22 svjetske radio postaje. Na natječaju *Stvarajmo zajedno* 2002. godine osvojio je donaciju Zagrebačke banke za nosač zvuka *Air*. U rujnu 2006. vrlo se uspješno pojavljuje kao solist uz Cantus Ansambl u Stockholmu i još nekoliko švedskih gradova. Tom glazbeniku velike muzikalnosti i bogatih izvođačkih mogućnosti svoja su djela posvetili mnogi domaći i inozemni skladatelji, a njegove inventivne izvedbe i snimke redovito nailaze na pohvale struke. U klaviru se većim dijelom usavršavao privatno, a kao pijanist nastupao je u Orkestru Gradskog kazališta Komedija, u Mirokado Jazz Orchestra, u ansamblu ACEZANTEZ te tijekom 1990-ih solistički na festivalima poput Muzičkog biennala Zagreb, Međunarodne glazbene tribine u Opatiji ili No Jazz Festivala, gdje su njegovi koncerti nerijetko proglašavani vrhuncima tih manifestacija. Kao čembalist nastupao je u ansamblima *Musica antiqua* i *Universitas studiorum zagrabiensis* te za tvrtku Orfej, s blokflautistom Mladenom Požgajem, snimio CD *Kroz tisućljeće hrvatske glazbe*. Njegov pijanistički album *Ethnophonia*, snimljen za diskografsku kuću Croatia Records, dočekan je s odobravanjem domaće i strane kritike (ugledni američki *Jazz at a Glance* uspoređuje ga s Keithom Jarrettom i Eddiem Palmierijem). Posljednja četiri diskografska projekta Ratka Vojteka, *World Music Piano*, *Organ Concertos*, *Mozart Portable* i *Air* objavila je diskografska kuća Rocco&Partner.

MATIJA DEDIĆ TRIO

Matija Dedić, klavir
Zvonimir Šestak, kontrabas
Krunoslav Levačić, bubnjevi

Dora Pejačević: Život cvijeća, op. 19
Potočnice
Ljubice
Krizanteme
Crveni karanfili

Avivo (Matija Dedić)
Furgotta (Matija Dedić)
His Visit (Matija Dedić)

Matija Dedić, klavir

Looking for an Answer (Matija Dedić)
Grad se beli (trad.)
Nardis (Miles Davis)
Hybrid (Matija Dedić)
Influence (Matija Dedić)
Little Sunflower (Freddie Hubbard)
Zemer Atik (trad.)

Matija Dedić, klavir
Zvonimir Šestak, kontrabas
Krunoslav Levačić, bubnjevi

„Osim kao cijenjeni pijanist Matija Dedić aktivan je i kao skladatelj. Kao priznanje za svoj skladateljski rad dobio je nagradu Miroslav Sedak Benčić Hrvatskog društva skladatelja. Dobitnik je trideset i osam nagrada Porin, od čega četiri za najbolju skladbu. (...) Samo na albumima koje je snimio kao vođa sastava ili solo dokumentirao je izvedbe osamdesetak vlastitih skladbi. Osim za vlastite skupine sklada za televiziju i kazalište. Njegova su djela odraz iznimne maštovitosti, kontemplativna i osjećajna, u skladu s njegovom osobnošću. Neka nastaju spontano, kao odraz improvizacija, kao na albumu *Ligherian Rhapsody*, a neka promišljeno, kao posveta pojedinim uzorima ili nadahnuti raznim životnim situacijama. Matija se uspio osloboditi razmišljanja u stilskim okvirima. Uglavnom ih piše bez namjere da se prikloni nekom od žanrova, iako se najčešće radi o prožimanju jazz, klasike i popa. Svojim skladbama jasno pokazuje da se radi o umjetniku koji je zaljubljen u američku glazbu, ali se ne odriče svojih europskih korijena. Naime, iako zasnovane na jazzu, njegove su skladbe često nadahnute klasičnom glazbom. (...)

Sjajan primjer istraživanja, preoblikovanja i suvremene prezentacije hrvatske glazbene baštine Matijin je angažman oko glazbe Dore Pejačević. O tome je rekao: ‘Iako cijenim i neke druge naše skladatelje, kod mene postoji opsjednutost Dorom. Sretan sam što su moje izvedbe njezinih djela prepoznate i od takozvanih ozbiljnijih struktura. Najdraže su mi klavirske minijature *Život cvijeća* kojima me već kao desetogodišnjaka inficirala predivna profesorica Blaženka Zorić (kojoj je posvetio CD, op.a.). Ljubav prema njezinoj glazbi obnovio sam tijekom studija u Grazu, kad sam jednog dana 1996. među svojim stvarima pronašao album *Cvijeće* i sjeo za klavir ponovno svirajući te skladbe, a u meni se zadržala do današnjih dana.’ Već godinama Matija Dedić na svojim koncertima izvodi djela Dore Pejačević, što ne čudi jer je u nekim svojim ranijim radovima, primjerice na albumu *Solo/Part I*, pokazivao sklonost prema skladateljima istog glazbenog kruga koji su utjecali na velikane klavirskog jazz, ali i njegove uzore, primjerice Billa Evansa, Keitha Jarretta i Brada Mehldaua. Zahvaljujući kreativnim izvedbama njezinih djela, dobio je poziv za nastup na Memorijalu Dore Pejačević u Našicama. Taj koncert, pod nazivom *Improvizacije na Dorinu glazbu*, održan u njezinoj spomen sobi u Zavičajnom muzeju Našice, kao i drugi nastupi na kojima je izvodio njezina djela, naišao je na pozitivne kritike ne samo stručnjaka iz jazz krugova nego i onih iz klasičarskog miljea, a što je najvažnije, dobrih poznavatelja glazbe Dore Pejačević. (...)“ (Davor Hrvoj, uz autorski koncert Matije Dedića u povodu 50. rođendana, 25 godina trija Matije Dedića i 100 godina od smrti Dore Pejačević, HDS, Cantus d.o.o., 2023.)

Jedan od najpoznatijih hrvatskih jazz glazbenika **Matija Dedić** rođen je 2. ožujka 1973. u Zagrebu. Prvi kontakt s klavirom imao je kao četverogodišnjak. Rano je počeo

pohađati muzičku školu, prije nego je upisao osnovnu. Prvi ozbiljniji nastup imao je sa Zagrebačkim komornim orkestrom u Glazbenom zavodu s devet godina. Iste godine održao je zapaženi koncert u Šibenskom kazalištu u sklopu Šibenskog dječjeg festivala. Tijekom izvedbe nestalo je struje i orkestar je prestao svirati, ali on nije, nego je u tom polumraku sam odsvirao koncert do kraja. U kazalištu se pojavilo svjetlo tek kad je završio izvedbu. Budući da je odrastao u glazbeničkoj obitelji, uz majku pjevačicu Gabi Novak i oca kantautora Arsena Dedića, odmalena je bio izložen utjecajima raznih glazbenih žanrova. Rano je otkrio jazz, spoznavši velike mogućnosti apstraktnog i osobnog pogleda na glazbu. Zato je nakon završetka srednje glazbene škole Vatroslav Lisinski u Zagrebu 1991. školovanje nastavio na Jazz odjelu Sveučilišta za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu, gdje je diplomirao 1997. Željan znanja, posvetio se vježbanju i nekoliko godina svakodnevno vježbao sedam ili osam sati. Tijekom studija pohađao je radionice uglednih jazzista kao što su Wynton Marsalis, McCoy Tyner, Randy Weston, John Lewis, Bobo Stenson, Mulgrew Miller i drugi, na kojima se iz prve ruke upoznao s novim kretanjima na svjetskoj jazz sceni. Osim što je u toj školi upijao znanje od prof. Haralda Neuwirtha, privatno je pohađao satove kod Jamesa Taylora, Barrya Harrisa, Hala Galpera i Billa Dobinsa. Još tijekom studija počeo je profesionalno svirati i surađivati sa zagrebačkim glazbenicima. Suradnja je počela 1994. kad je utemeljen Boilers Quartet u kojem Matija, uz trubača Davora Križića, kontrabasista Mladena Barakovića, kojeg je nakon što je preminuo zamijenio Zvonimir Šestak, i bubnjara Krunu Levačića, svira do danas. Tada je bio na trećoj godini studija u Grazu. Prilikom jednog dolaska u Zagreb u prvoj polovici 1994. Matija je nastupio na jam sessionu u MM centru SC-a, gdje ga je zapazio Kruno Levačić. Prvi nastup Boilersa bio je u veljači 1995. u Gjuri II na festivalu organiziranom povodom 500. emisije *Jazz štand* Radija 101. Važna suradnja za Boilerse pa i za Matiju, bila je ona s Boškom Petrovićem s kojim su snimili zajednički CD. U razdoblju u kojem su se pripremali za snimanje radni je naziv projekta, znakovito, bio *Pomirbeno ročište*. Naime, u vrijeme kad su mnogi mladi jazz glazbenici bili na ratnoj nozi sa starijima, kao i neki članovi Boilersa, Petrović je uvidio velik potencijal ovog kvarteta i otada je bio u njegovoj milosti. Bio je to svojevrsni poticaj za zakapanje ratne sjekire između mlađeg i starijeg naraštaja hrvatskih jazzista. Matija je tada, kao mlad glazbenik, s Boilersima svirao i u inozemstvu. Zapažen nastup održali su s pjevačem Markom Murphyjem u Grazu, iste godine kad je Murphy u Down Beatu bio proglašen pjevačem godine. Posebice je zapažena bila jednotjedna turneja na kojoj su putovali i svirali u paketu sa sastavom legendarnih Bennyja Golsona i Kennyja Burrella. Najvažnije nastupe održali su u Londonu. Onaj u poznatom jazz klubu Vortex bio je jedan od najboljih nastupa u karijeri Boilersa. Tijekom izvedbe balade *Infant Eyes* nestalo je struje i ljudi su upalili upaljače, što je stvorilo poticajan ugođaj za još uzbudljiviju svirku. U novogodišnjem izdanju časopisa Time objavljen je članak s pregledom godišnjih događanja, a autor teksta je Boilerse proglasio jednim od najboljih jazz sastava koji su te godine gostovali u Londonu. Osim

toga, Matija je tom prigodom u londonskom Ronnie Scott's Clubu prvi put slušao koncert Mingus Big Banda, što je snažno utjecalo na njegovo poimanje glazbe. U drugoj polovici devedesetih svirao je i u kvartetu Tamare Obrovac u kojem je do danas stalni član, a poslije i u sastavu Ladislava Fidrija te kao gost uz Zagreb Jazz Portrait. Tijekom karijere surađivao je s poznatim jazz glazbenicima poput Boška Petrovića, Ladislava Fidrija, trija Black Coffee, kvarteta Sensitive, Zagreb Jazz Portrait, Jazzy Blefa, Jurice Ugrinovića, Nenada Jure Vrandečića, Marka Križana, Darka Jurkovića Charlieja, Josipa Novosela, Elvisa Stanića, Miljenka Puljića, Saše Nestorovića, Ratka Divjaka, Mire Kadoića, Hrvoja Rupčića, Henryja Radanovića, Tončija Grabušića, Borne Šercara, Šimuna Matišića, Filipa Pavića, Ivana Bonačića itd. Kao gost solist nastupao je uz Jazz orkestar HRT-a, HGM jazz orkestar Zagreb i Jazz orkestar Hrvatske vojske. Osim s vodećim jazzistima, povremeno je svirao i s najpoznatijim hrvatskim glazbenicima iz drugih žanrova, između ostalih, s uglednim pjevačima poput Gibonnija, Olivera Dragojevića, Gabi Novak, Arsena Dedića, Vanne, Lidije Bajuk, Ivane Husar, Maje Vučić, Hrvoja Hodaka, Kristijana Beluhana, Ivane Vukov, Lee Dekleve, Alena Slavice i mnogih drugih. Fascinantna je bila suradnja s Massimom. Iako je njihova suradnja djelomično dokumentirana na nekim diskografskim izdanjima, s njim, nažalost, nije snimio album. Uz solističke izvedbe, djeluje i u duo kombinacijama s drugim pijanistima: Bojanom Zulfikarpašićem, Vasilom Hadžimanovim i Zvezdanom Ružićem. Također svira u duo kombinacijama s Darkom Jurkovićem Charlijem i Šimunom Matišićem, s kojima je snimio hvaljene albume. Osim Žige Goloba i Krune Levačića u njegovom su triju svirali basisti Mladen Baraković, Renato Švorinić, Martin Djakonovski, Goran Rukavina, Luka Veselinović i Zvonimir Šestak te bubnjari Jadran Dučić Čičo, Dejan Terzić i Borko Rupena. Osim glazbenika koji su sudjelovali u snimanjima njegovih albuma, surađivao je s drugim uglednim jazzistima svjetske scene kao što su Jonathan Blake, Gene Jackson, John Hollenbeck, Niels-Henning Ørsted Pedersen, Ron McClure, Alvin Queen, Martin Drew, Ron Ringwood, Joe Sanders, Joris Teepe, Gregory Hutchinson, Patrizia Conte, David Gazarov, Gianni Basso, Miles Griffith, Anca Parghel, Tommy Emanuel, Ignacio Berroa i drugi. Nebrojene su suradnje koje je ostvario s raznim glazbenicima svirajući u Italiji, Sloveniji, Njemačkoj, Slovačkoj, Poljskoj, Velikoj Britaniji, Brazilu, Belgiji, Turskoj, Španjolskoj, Austriji, Francuskoj, Danskoj, Švedskoj, Švicarskoj, Mađarskoj, Grčkoj, Sjedinjenim Američkim Državama, Argentini, Brazilu, Africi itd. Dobitnik je Nagrade Mira Sakač te nekoliko prvih republičkih i saveznih prvih nagrada na raznim natjecanjima bivše države, ali i nagrade Crni Mačak, Mega Music Award, kao i nagrade Hrvatskog društva skladatelja za najboljeg jazz skladatelja. Višestruki je dobitnik nagrada Status za najboljeg jazz klavirista i Porin u raznim kategorijama, između ostalih, za najbolje skladbe. Godine 2002. bio je polufinalist na četvrtom Montreux Solo Piano natjecanju mladih jazz klavirista na glasovitom Montreux Jazz Festivalu, kao jedan od jedanaest finalista od ukupno četristo pijanista iz čitavog svijeta. To je izazvalo veliku pozornost u Hrvatskoj i bilo je važno za popularizaciju

hrvatskog jazz. Između ostalog, prilog o njegovom sudjelovanju na tom natjecanju objavljen je u središnjem Dnevniku HRT-a, u kojem se rijetko otvara prostor jazzistima i jazz događajima. Osim što je predstavljao hrvatski jazz u Beču i Berlinu, 2009. je kao jedan od uglednih hrvatskih glazbenika nastupio na koncertu *Jazz Gala – ForFromCroatia with Love* u The Allen Roomu njujorškog Lincoln Centera. Tom prigodom svirao je uz legendarne jazziste: kontrabasista Bustera Williamsa i bubnjara Lennyja Whitea. Zapravo, Matija neprestano putuje, nastupa diljem Hrvatske i svijeta, snima, surađuje, živi svoj san. No nikad nije smatrao važnim da o tome javno govori, da se reklamira i na taj način stječe popularnost. On svu svoju energiju ulaže u projekte i kreativno stvaralaštvo, što mu je, zahvaljujući neospornoj izvrsnosti, dovoljno da može živjeti od svoje umjetnosti. (Davor Hrvoj)

Zvonimir Šestak (Zagreb, 1988.) nakon završene III. gimnazije upisuje Jazz kontrabas na Kärntner Landeskonservatoriumu (Klagenfurt, Austrija) u klasi prof. Ulricha Langthaler 2007. godine. Nakon godinu dana studija upisuje Universität für Musik und darstellende Kunst Graz (Graz, Austrija), gdje je diplomirao 2012. godine kod prof. Waynea Darlinga, stekavši titulu Bachelor of Arts (BA) s pohvalama struke. U klasi prof. Mortena Ramsbøla 2014. godine stječe titulu Master of Arts (MA), također s pohvalama struke. Suraduje i nastupa s renomiranim glazbenicima i ansamblima, kao što su Ante Gelo, Tamara Obrovac, Matija Dedić, Davor Križić, Saša Nestorović, Krunoslav Levačić, Charlie Jurković, Amira Medunjanin, Bojan Z, Didier Lockwood, Satoshi Inoue, Deborah Carter, Klemens Marktl, Karen Asatrian, Emin Esen, Kamal Musallam, Jazz orkestar HRT-a, HGM Jazz orkestar, Zagrebački solisti, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar te mnogi drugi. Tijekom svoje karijere održao je brojne nastupe na jazz festivalima i u koncertnim dvoranama u Sjedinjenim Američkim Državama, Kanadi, Kini, Tajvanu, Macau, Hong Kongu, Norveškoj, Belgiji, Češkoj, Francuskoj, Njemačkoj, Austriji, Švicarskoj, Španjolskoj, Italiji, Slovačkoj, Makedoniji, Sloveniji, Bosni i Hercegovini, Srbiji, Crnoj Gori i Hrvatskoj. Sudjelovao je u projektu EBU-a 2014. godine kao član Euroradio Jazz Orchestra zajedno s najboljim mladim jazz glazbenicima iz čitave Europe. Dobitnik je pet hrvatskih glazbenih nagrada Status, dodijeljenih od Hrvatske glazbene unije za vrhunsko umijeće i vještinu sviranja, u kategoriji jazz glazbe za najboljeg kontrabasista i bas gitarista 2013., 2015., 2016., 2017. i 2018. godine. Djelovanjem u raznim eminentnim jazz sastavima nagrađen je hrvatskim diskografskim nagradama Porin u kategoriji najbolje izvedbe jazz glazbe 2014. godine, najbolji album jazz glazbe 2015. godine, najbolja skladba jazz glazbe 2015. godine te najbolja izvedba jazz glazbe 2015. godine. Dobitnik je Porina za najbolji jazz album 2022. godine.

Bubnjar i skladatelj **Krunoslav Levačić** (Zagreb, 1957.) jedan je od najdugovječnijih suradnika Matije Dedića, član njegovog prvog trija i Boilers Quarteta, prvog sastava u kojem je Dedić svirao. Kao samouki glazbenik počeo je nastupati 1974. godine, nakon čega je nastupao i snimao s poznatim glazbenicima kao što su Boško Petrović, Gabi Novak, Ladislav Fidri, Damir Dičić, Renato Rožić, Saša Nestorović, Davor Križić, Mladen Baraković, Mario Igrec, Dubravko Vorih, Šimun Matišić i mnogi drugi. Od 1989. povremeno je svirao u Njemačkoj, ponajprije u Kölnu, gdje je živio od 1991. do 1996. Čest je gost europske jazz scene i traženi studijski glazbenik u inozemstvu. Poznatiji glazbenici s kojima je svirao na međunarodnoj sceni su Lee Konitz, Sam Rivers, Michael Heupel, Allan Prarkin, Peter Herbert, David Friedman, Kenny Garrett, Charlie Mariano, Greg Cohen, Charles Gayle, Ralph Alessi, Duško Gojković, Gianni Basso, Ferenc Snétberger, Mulgrew Miller i Ron Ringwood. Stalni je član sastava Tamare Obrovac kao i Boilers Quarteta, s kojim je snimio CD-e *Some Blues* (1997.), *Abstract Lights* (1999.) i *St. Miles Infirmary* (2000.) u suradnji s Boškom Petrovićem, sastava Boilers All Stars, s kojim je snimio album *That's It* (2003.) i Boilers Big Banda, s kojim je snimio album *Live in ZeKaeM*. Svestrani je glazbenik koji izvodi glazbu različitih žanrova, upuštajući se i u izvedbe slobodnih improvizacija. Sadašnji je ili bivši član stilski različitih sastava kao što su Tabasco Band, Jazz Art Quartet, Folkestra, Mildreds, Fog Painters, Atanasovski-Golob-Levačić Trio, Phonic Zoom, Reel Problems i Milk. Kao izvrstan pedagog bavi se podučavanjem, prenoseći bogato iskustvo novim naraštajima hrvatskih bubnjara. Autor je udžbenika bubnjarskih tehnika *Metoda za bubnjeve* (1998.). Višestruki je dobitnik nagrade Status Hrvatske glazbene unije za najboljeg jazz i rock bubnjara. Težnja k savršenom zvuku dovela ga je do proizvodnje činela pa tako danas mnogi slavni bubnjari sviraju upravo na njegovim modelima činela.

NEDJELJA, 5. studenoga 2023.

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 12:00

Ansambl Quasars

Ivan Buffa, dirigent

Ivan Buffa, Jana Kmitřová, Sanda Majurec, Tomasz Skweres, Ana Horvat

Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 15:00

Zagrebački puhački ansambl

Milo Cipra, Mladen Tarbuk, Danijel Legin, Davorin Kempf, Dubravko Palanović, Srđan Dedić*

*praizvedba

NEDJELJA, 5. studenoga 2023.Kulturni centar Osijek, Mala dvorana, 12:00**ANSAMBL QUASARS****Peter Mosorjak**, violina**Arne Kircher**, violončelo**Gregory Chalier**, flauta**Jozef Eliáš**, klarinet**Diana Buffa**, klavir**Tamás Schlanger**, udaraljke**Ivan Buffa**, dirigent**Ivan Buffa:** *Fresco*, za ansambl**Jana Kmiťová:** *Na dne dňa (At the Bottom of the Day)*, za klarinet i klavir**Sanda Majurec:** *I ritorni*, za flautu, klarinet, violinu, violončelo i klavir**Tomasz Skweres:** *Nyos*, za violinu i violončelo**Jana Kmiťová:** *Kamea*, za ansambl**Ana Horvat:** *Pika's Tale*, za klarinet i elektroniku**Ivan Buffa:** *Pareidolia*, za ansambl

Koncert je ostvaren uz pomoć sredstava javnog financiranja Slovačkog umjetničkog vijeća, s financijskom potporom SOZA-e.

Ivan Buffa (Košice, 1979.), skladatelj, dirigent, pijanist i pedagog, posljednjih je godina postao jedan od najistaknutijih predstavnika slovačke glazbene scene. Sa svojim Ansamblom Quasars vodio je izvrstan ciklus koncerata; njegova djela slušaju se i na koncertnim podijima i na međunarodnim festivalima. Nakon studija u Košicama kod Otokara Reipricha, Petera Kaščáka i Jozefa Podprockog, u Beču je nastavio studij kompozicije kod Mareka Kopelenta, Dietmara Schermanna i Michaela Jarrella. U to je vrijeme studirao klavir u Bratislavi kod Ivana Gajana, Mariana Lapšanskog i Marcela Štefka. Studij kompozicije kod Vladimíra Bokesa i doktorski studij u Bratislavi zaokružili su njegovo sveobuhvatno glazbeno obrazovanje. Njegova koncertna aktivnost uključuje djelovanje u klavirskom duu (sa suprugom Dianom) i članstvo u ansamblu Lux Wien, s kojim je nastupao, primjerice, na festivalima Wien Modern te u Bregenzu. Godine 2008. osnovao je Ansambl Quasars, koji će postati središte njegovog glazbenog djelovanja i koji se od tada etablirao kao jedan od najcjenjenijih ansambala u Europi. S tim ansamblom nastupa u renomiranim dvoranama i na prestižnim festivalima, a predstavio je slovačke i svjetske praiizvedbe djela niza skladatelja, među kojima su Toshio Hosokawa, Michael Jarrell, Dai Fujikura, Bent Sørensen, Tristan Murail, Kaija Saariaho, Julia Purgina i drugi. Uz Ansambl i Ivana Buffu pojavljuju se poznati solisti kao što su Ilya Gringolts, Eric Lamb, Camilla Hoitenga, Mario Caroli, Sergej Kopčák, Stephan Loges, Lionel Peintre, Dalibor Karvay, Szymon Bywalec i Joanna Freszel. Buffa redovito snima s Ansamblom Quasars, a kao solist nastupa sa svim značajnijim orkestrima u Slovačkoj te s Bamberškim simfoničarima. Od 2008. predaje kompoziciju i glazbenu teoriju na Akademiji izvedbenih umjetnosti u Bratislavi. Također, predavač je na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču. Aktivnosti Ivana Buffe toliko su raznolike da nije bilo iznenađenje kad je 2013. godine preuzeo predsjedanje Slovačkim društvom skladatelja.

„*Fresco*, za flautu, klarinet, klavir, violinu i violončelo (2021.), moje svježije, potpuno novo glazbeno djelo, naručio je Muzički biennale Zagreb, a također je podržalo Slovačko umjetničko vijeće. Svrhovito sam namjeravao napisati djelo za ansambl Pierrot, u kojem bih tražio još suptilnije ili nježnije boje koje sam otkrio u brojnim dosadašnjim djelima za malo veći komorni ansambl. S jedne strane, naslov je vezan za moju ljubav prema samoj likovnoj umjetnosti, s druge me inspirirao proces slikanja fresaka na zidu, vrlo ograničen jer se boja na zidu izuzetno brzo suši. Slično sam se osjećao dok sam komponirao svoju fresku u trenutku kada smo bili nekako emocionalno povrijeđeni (dirnuti) tijekom pandemije i nekako mentalno usporeni...” (Ivan Buffa)

Jana Kmiťová (Prešov, 1976.) studirala je klavir (Melánia Hermanová) i kompoziciju (Jozef Podprocký) na Konzervatoriju u Košicama. Studij kompozicije nastavila je na Akademiji izvedbenih umjetnosti u Bratislavi, na VŠMU (Dušan Martinček) i na Glazbenoj

akademiji u Beču (Michael Jarrell). Djeluje kao slobodna skladateljica. Jana Kmitřová zavrřila je nekoliko tečajeva skladanja u Francuskoj, Njemačkoj, Kanadi, Čeřkoj, Austriji i řvicarskoj. Godine 2003. osvojila je Međunarodnu skladateljsku nagradu u Takefuu u Japanu, 2008. Nagradu Ján Levoslav Bella za vokalno-instrumentalno djelo *Ravensbrück II* i instrumentalno djelo *Stille Macht*. Uz skladanje, bavi se književnořću i vizualnom umjetnořću. Surađivala je s ansamblima kao řto su Klangforum Wien, Njemački simfonijski orkestar iz Berlina, Kvartet Arditti, Nouvel Ensemble Modern, Ansambl Quasars itd.; kao skladateljica redovito surađuje s Međunarodnim natjecanjem Raječko glazbeno proljeće. Za svoju skladbu *Gesichtsstudien (Studije lica)* ponovno joj je dodijeljena Nagrada Ján Levoslav Bella za 2018. godinu. 2019. drugi je put nagrađena Državnom stipendijom za skladatelje austrijskog Ministarstva kulture.

„Skladbu *Na dne dña (At the Bottom of the Day)* napisala sam 1998. za klarinetista Mateja Kozuba tijekom prve godine studija kompozicije na Sveučiliřtu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču. To řto sam se iznenada našla u svijetu u kojem nisam razumjela ni riječi – njemački sam učila samo ‘u hodu’ – i sva neizvjesnost moje tadařnje egzistencije – svakako se odražavaju na atmosferu djela. Istodobno, kompozicija već sadrži nekoliko značajki koje su tipične za moj kasniji rad, npr. naćin oblikovanja kulminacija, sklonost velikim kontrastima, slobodnoj formi, dugim područjima napetosti ili kombinaciji iznimno složenih s iznimno jednostavnim strukturama. Praizvedba skladbe *Na dnu dana* održana je u Beču, a posvećena je njezinim prvim izvođaćima – Mateju Kozubu i Judit Vargi.“ (Jana Kmitřová)

Sanda Majurec (Mali Lořinj, 1971.) diplomirala je kompoziciju u razredu prof. Stanka Horvata te ĉembalo u razredu prof. Viřnje Mažuran. Usavrřavala se u Semmeringu kod Ericha Urbannera i u Sambotelu kod Michaela Jarrella. Pohađala je Ljetnu řkolu nove glazbe u Darmstadtu. 2006. godine boravila je u Centru za skladatelje u Visbyju (řvedska), u sklopu kulturne suradnje između Hrvatske i řvedske. Joř od studentskih dana surađuje s istaknutim umjetnicima i ansamblima, a njezine skladbe izvode se na koncertima i festivalima u zemlji te inozemstvu (Muzićki biennale Zagreb, Dubrovaćke ljetne igre, Glazbena tribina Opatija, Osorske glazbene večeri, Festival hrvatske glazbe u Beču, Dani makedonske muzike, Bunt festival u Beogradu, Svjetski dani glazbe u Vancouveru, Talk Town festival u Kopenhagenu i dr.). Godine 2019. nominirana je za diskografsku nagradu Porin u kategoriji za najbolju skladbu klasićne glazbe, za skladbu *Contrattempo*. Kao ĉembalistica usavrřavala se na brojnim seminarima barokne glazbe i plesa *Aestas musica* u Varaždinu kod Laurencea Cummingsa. Izdvaja nastupe s Varaždinskim komornim orkestrom pod vodstvom Catherine Mackintosh, s Hrvatskim baroknim ansamblom pod ravnanjem Laurencea Cummingsa i Stefana Montanarija te na festivalu Esteban Salas u

Havani, nastupe u Torontu i Buenos Airesu te izvedbe solističkih, dvostrukih i trostrukih koncerata J. S. Bacha na Malom festivalu čembala. Jedna je od utemeljitelja Malog festivala čembala i osnivača Hrvatske udruge čembalista Continuo. Niz godina bavila se razvojem glazbene kreativnosti u sklopu predmeta Vježbe iz kompozicije u Glazbenom učilištu Elly Bašić. Zaposlena je kao redovita profesorica na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku.

„Skladba *I ritorni*, za flautu, klarinet, violinu, violončelo i klavir, nastala je 2013. godine. Formalno je bazirana na obliku *ritornella*, kako globalno, u odnosima među stavcima, tako je i svaki od pet stavaka skladan kao *ritornello*.” (Sanda Majurec)

Djelo je 2014. godine praisveo ansambl Glazbene staze, a 2016. Ansambl mdi izveo ga je na Glazbenoj tribini u Opatiji te na Akademiji za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču, u okviru programa Festivala hrvatske glazbe u Beču i projekta *Skladateljice iz Slovenije, Hrvatske, Makedonije i Srbije* (2016.). Cantus Ansambl djelo je izvodio u Zagrebu, Beču i Kölnu.

Tomasz Skweres (Varšava, 1984.) poljski je skladatelj i violončelist koji živi i radi u Beču te Regensburgu. Studirao je kompoziciju kod Chaye Czernowin i Detleva Müller-Siemensa te violončelo kod Valentina Erbena i Stefana Kropfitscha na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču. Posljednjih godina skladbe za orkestar, posebice za simfonijski orkestar, igraju najvažniju ulogu u umjetničkom razvoju Tomasza Skweresa; njegova orkestralna djela izvodili su Simfonijski orkestar Bečkog radija, Filharmonija iz Regensburga, Niederbayerische Philharmonie, Orkestar Leopoldinum, Komorni orkestar Madridski solisti, Wiener Concert-Verein orkestar, Global Symphony Orchestra (Hong Kong) i Filharmonija iz Hastingsa. Također je primao narudžbe od renomiranih ansambala kao što su Kvartet Apollon Musagete, Contemporary Music Orchestra, Österreichisches Ensemble für Neue Musik, Ekmeles Vokal Ensemble, ansambli Names, Zeitfluss, Wiener Collage, Risonanze Erranti, Reconsil, Platypus i drugi. Djela Tomasza Skweresa redovito se izvode na poznatim festivalima diljem svijeta, kao što su Wien Modern, Varšavska jesen, Musica Polonica Nova (Wrocław), Biennial Bern, ISCM Svjetski dani glazbe 2016. u Koreji/Tongyeong International Music Festival, Festival Musica 2015 u Strasbourgu, Festival Klangspuren u Tirolu, Festival Musika-Musica u Bilbau, Festival Goslar Harz, Leo Festival (Wrocław) i mnogi drugi. Dobitnik je dvadesetak najviših nagrada na uglednim međunarodnim natjecanjima u SAD-u, Austriji, Njemačkoj, Italiji i drugdje te stipendija Austrijske vlade i švicarskih i austrijskih zaklada. Djela Tomasza Skweresa tiskale su izdavačke kuće Sikorski u Hamburgu i Doblinger u Beču, a emitirana su u različitim zemljama (Austrija, Njemačka, Italija, Poljska, Australija, Meksiko, Kuba) te objavljena u izdanju tvrtki Genuine, Hänssler Classic, Col. legno, Orlando Records i dr. Od 2012. Tomasz Skweres glavni je violončelist Filharmonije iz Regensburga u Njemačkoj,

a od 2020. violončelist ansambla za suvremenu glazbu Risonanze Erranti u Münchenu. Aktivan je interpret na području suvremene glazbe. Kao solist, komorni glazbenik i gost ansambala kao što su Collegium Novum u Zürichu, ÖENM (Austrijski ansambl za novu glazbu) u Salzburgu, Ensemble Reconsil i Platypus Ensemble Vienna izvodi suvremenu glazbu u renomiranim koncertnim dvoranama diljem svijeta. Tomasz Skweres održava solističke recitale sa suvremenim skladbama za violončelo na uglednim međunarodnim festivalima, kao što su Varšavska jesen ili Festival Meridian u Bukureštu. Mnogi suvremeni skladatelji skladali su za njega i posvetili mu svoja solistička djela. Od 2016. do 2017. bio je predavač violončela na Sveučilištu za glazbu u Detmoldu, a 2015. na HfKM Regensburg – Visokoj školi za katoličku crkvenu glazbu i glazbenu pedagogiju u Regensburgu.

„*Nyos* – duo za violinu i violončelo epska je priča koja vodi slušatelja od eksplozije energije na početku djela, preko niza iznenadnih naknadnih potresa do potpune smirenosti. Tijekom skladanja fokusirao sam se na korištenje mikrotonalnih, četvrttonskih harmonija na mnogo različitih načina, nudeći slušatelju cijeli niz emotivnih iskustava. Agresivne, grube glazbene geste, u kojima stalna uporaba četvrttonova dovodi do napetosti, pretvaraju se u jadikovke, tužne melodijske fraze, u kojima je mikrotonalnost linearni, melodijski element, naglašavajući njihov ‘patnički’ karakter. Često je uporaba četvrtina tonova čisto harmonijski element, temeljen na vertikalnim akordima, pomaknutim u međusobnom odnosu za četvrtinu tona.“ (Tomasz Skweres)

Jana Kmiťová, str. 55

O skladbi *Kamea*, za ansambl, nastaloj 2000. – 2001. godine, skladateljica je zapisala: „Riječ kameja označava skulpturalnu gravuru u kamenu, dragulju, staklu ili školjki. Njezina umjetnička proizvodnja proteže se od kasne antike Rimskog Carstva do današnjice. Postoji jedna temeljna premisa koja je odlučujuća za izradu svake kameje: osnovni materijal. Mora sadržavati dva ili više slojeva u boji, pri čemu se gornji sloj pojavljuje kao reljef, a donji ostaje različito obojena pozadina. Svaki sloj sam po sebi ima zalihi tisuća nijansi pa se stoga u rezultirajućem proizvodu može primijetiti ne samo kontrast između prednjeg i pozadinskog plana, već i delikatnije kontraste unutar svakog sloja posebno. Postoji niz aspekata koji su me impresionirali dok sam proučavala povijesni razvoj i način proizvodnje ovih artefakata. Prije svega, nevjerojatna minucioznost i preciznost potrebne su u izradi takvih predmeta. Drugo, potreba za apsolutnim poznavanjem materijala, u kombinaciji s velikom dozom intuicije za određenu vrstu materijala povezanu s temom gravure. Na kraju, ali ne i najmanje važno, činjenica da postoji određeno ograničenje umjetnikove imaginacije, odnosno ograničenje sustava slojeva koji već postoje u materijalu. Umjetnik ih mora poštovati i donekle im se stalno prilagođavati. I tako nastaje značajan dijalog između umjetnikove imaginacije i

‘imaginacije’ materijala. I ja sam u ovoj glazbenoj kameji pokušala istim instrumentima postići dvije razine različite boje i karaktera (kao u izradi tradicionalne kameje, u smislu procesa približavanja ili uranjanja). Kao graver koji zariva u opal i otkriva njegovo novo lice, novi sloj boje, novu dimenziju.“

Ana Horvat završila je studij elektroničke kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi Zlatka Tanodija. Kompoziciju je učila i kod Marka Ruždjaka te Srđana Dedića. Osim elektroničkih skladbi te skladbi za akustične instrumente, autorica je glazbe za film, plesne predstave, performanse, operu, radioigre i umjetničke instalacije te je (ko)autorica više umjetničkih instalacija, multimedijalnih radova i plesnih predstava. Zanima je spajanje različitih područja umjetnosti te umjetnosti i znanosti, stoga surađuje s drugim umjetnicima (slikarima, grafičarima, montažerima, redateljima, plesačima, koreografima...), kao i s programerima, znanstvenicima, robotičarima, elektroničarima, hakerima, DIY/DIWO entuzijastima itd. Od 2017. predaje na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku.

O svojoj skladbi *Pika's Tale*, nastaloj na narudžbu Muzičkog biennala Zagreb 2013. godine, Ana Horvat zapisala je: „Naslov skladbe na simboličan način predstavlja promišljanje odnosa pojma točke u likovnoj umjetnosti i zvuka. Točka (slo. pika/hr. točka/eng. point) u likovnoj umjetnosti predstavlja najmanji grafički znak, oblik bez i jedne naglašene dimenzije koja je ujedno temeljna likovna i optička vrijednost. Točkom možemo graditi, možemo je varirati i međusobno kombinirati. Time je točka gotovo apstraktan, nedefiniran oblik koji je osnova, polazište za sve druge vizualne oblike. Početni zvuk u elektronici predstavlja tu točku iz koje nastaje/izranja ostatak skladbe.“

Ivan Buffa, str. 55

O skladbi *Pareidolia* iz 2023. skladatelj je zapisao: „Fenomen u kojem pomoću svoje mašte oblikujemo određene vizualne ili slušne percepcije u smislene slike naziva se pareidolija. To mogu biti oblaci koji podsjećaju na životinje, debla koja kao da ‘bulje’ u nas ili mačji zvukovi koji zvuče kao srceparajući plač djeteta. Čak i nova skladba može stvoriti različite aluzije na postojeću glazbu, pobuditi raznoliku lepezu emocija ili akustične iluzije. Upravo je taj fenomen bio inspirativni izvor za stvaranje glazbenih ideja i kompozicijskih struktura, koje često odzvanjaju u mojoj glazbi. Dok s jedne strane, unutar jedne skladbe i na različitim razinama, mogu ‘mutirati’ u beskonačan broj raznolikih ‘entiteta’, imaju i potencijal evociranja čitavog spektra procesa koje uvjerljivo povezujemo s određenim neglazbenim događajima, iako oni s njima nisu dokazivo povezani niti to mogu biti. Po

tome, glazba je za nas vrlo zanimljiv i nedvojbeno čaroban dar.“ Djelo je praiizvedeno na koncertu ansambala Quasars iz Slovačke i Synchronos iz Hrvatske, održanom u Bratislavi, 22. rujna 2023.

Ansambl Quasars, osnovan 2008. godine, glazbeni je ansambl jedinstven po širini repertoara koji čini suvremena klasična glazba, kao i ona iz prošlih razdoblja. Sučeljava najnovija suvremena djela sa strukturalnim principima nekadašnje klasične glazbe. Fokus ansambla je na izvođenju rijetkih i zaboravljenih djela za komorni ansambl, posebice slovačkih autora. Ansambl je izvodio djela nekih od najutjecajnijih svjetskih suvremenih skladatelja, kao što su Bent Sørensen, Michael Jarrell, Kaija Saariaho, Toshio Hosokawa i Tristan Murail uz nazočnost samih skladatelja. Ansambl Quasars surađivao je s umjetnicima kao što su Camilla Hoitenga (flauta), Mario Caroli (flauta), Ilya Gringolts (violina), Dalibor Karvay (violina), Lionel Peintre (bariton), Sergej Kopčák (bas) i Stephan Loges (bariton). Godine 2012. ansambl je odabran za sudjelovanje na Međunarodnom ljetnom tečaju za novu glazbu u Darmstadtu, jednom od najprestižnijih događaja s područja suvremene glazbe. Osim toga, članovi Ansambla Quasars nastupili su na festivalima Música Viva u Lisabonu, Arcus Temporum u Pannonhalmi, Varšavske jeseni i Ostrava Days, između ostalih. Imao je čast svirati u Flageyu u Bruxellesu i Gasteigu u Münchenu. U Slovačkoj je redoviti gost na festivalima kao što su Bratislava Music Festival i Melos-Ethos. Ansambl Quasars stalni je ansambl kulturnog centra Kasárne/ Kulturpark u Košicama. Njegov koncertni ciklus bio je bitan element u projektima Europske prijestolnice kulture 2013. i Svjetskih dana glazbe ISCM 2013. U jedinstvenom aranžmanu, Slovačka filharmonija ugostila je Quasars kao solista u izvedbi skladbe Ivana Buffe, *Organismi*. Ansambl Quasars snima za Hevhetia Recording Company. Njihov album koji sadrži djela Schönberga, Albrechta i Hindemitha, koji se smatraju utemeljiteljima komorne simfonije, nagrađen je najistaknutijom umjetničkom nagradom u Slovačkoj – Krištálové krídlo (Kristalno krilo). *Harmonie*, prestižni češki glazbeni časopis, njihovoj je snimci s djelima Mahlera, Debussyja, Albrechta i Poulenca dodijelio nagradu Izbor urednika i ocjenu sa šest zvjezdica.

Ivan Buffa, str. 55

ZAGREBAČKI PUHAČKI ANSAMBL

Dani Bošnjak, flauta

Branko Mihanović, oboa

Danijel Martinović, klarinet

Bánk Harkay, rog

Žarko Perišić, fagot

Milo Cipra: *Aubade*, za puhački kvintet

I.

II.

III.

IV.

V.

Mladen Tarbuk: *Trasfigurazioni*, za puhački kvintet

Danijel Legin: *Capriccio* za puhački kvintet

Tarantella/Nocturno/Scherzo

Davorin Kempf: *Toccatina*, za puhački kvintet – praizvedba

Dubravko Palanović: Puhački kvintet

Srđan Dedić: Puhački kvintet

Skladatelj i pedagog **Milo Cipra** (Vareš, 1906. – Zagreb, 1985.) diplomirao je germanistiku i filozofiju, a na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kompoziciju kod Blagoja Berse. Od 1941. do 1977. bio je profesor na toj instituciji. Njegovo stvaralaštvo moguće je podijeliti u tri faze bez definiranih granica, od sklonosti nacionalnom smjeru, preko neobaroknog i neoklasicističkog izričaja, do uporabe novih skladateljskih tehnika. Kao istinski erudit, društvena je zbivanja pokušavao uklopiti u osobni skladateljski izričaj, zbog čega je ostavio neizbrisiv trag na razvoj hrvatske glazbe 20. stoljeća. Dobitnik je dviju Nagrada Grada Zagreba, Nagrade Vladimir Nazor – godišnje i za životno djelo te Vjesnikove nagrade Josip Štolcer Slavenski.

U pet „bezimenih“ stavaka skladbe *Aubade*, za puhački kvintet, iz 1965., Milo Cipra slobodno koristi dodekafoniju. O djelu je u tekstu uz nosač zvuka *In – Out* Zagrebačkog puhačkog ansambla (Cantus d.o.o., 2005.) Đurđa Otržan zapisala: „Legendarno poznat po svojim predavanjima o Schubertu u okviru predmeta Glazbeni oblici na zagrebačkoj Akademiji, Milo Cipra je od tog vrlog tragičara iskao čistoću doživljaja, rastajući se od Schuberta na mjestima potonuća u sjetu, a slijedeći vlastiti sunčani optimizam kad god je mogao. Stavačnost suitnog tipa u *Buđenju* iz 1965. formalno je član modernističkog glazbenog društva, no sadržajno je rijedak primjer u hrvatskoj glazbi dodekafonije na Hauerov način, na način melosa i lake percepcije. Djelo su praisveli članovi nizozemskog Het Danzi Kwinteta na Komornoj pozornici Studentskog centra, 18. svibnja 1965. u sklopu Muzičkog biennala Zagreb. Djelo su u mnogim navratima potom izvodili te trajno zabilježili članovi Zagrebačkog duhačkog kvinteta. U programskoj bilješci u povodu praisvedbe zabilježeno je: ‘Sadržaj Ciprine kompozicije iznesen je kroz pet metamorfoza za pet instrumenata na jednu dvanaestttonsku temu. Izvor poticaja: mediteranska jutra – buđenje; melankolija i radost. Daleka sjećanja na trubadure: podsjetiti ljubavnike da dan sviće. Da je čas rastanka blizu.’“

Mladen Tarbuk, str. 12

„*Trasfigurazioni (Transfiguracije)*, za duhački kvintet je skladba nastala 1989. u okviru mog studija kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu s profesorom Stankom Horvatom. Postavljeni zadatak bio je napisati kompoziciju koja će pokazati ovladavanje zvukom i sviračkim tehnikama duhačkih instrumenata. Ujedno smo se bavili studiranjem raznih formi pa je odabir pao na temu s varijacijama. Budući da sam od samih početaka studija s profesorom dijelio njegovo mišljenje kako poviješću dugoročno vladaju evolucijski, a ne revolucijski procesi, odlučio sam se na kanonsku formu sagledanu iz iskustva glazbe konca 20. stoljeća. Početna tema dugog daha, koju iznosi flauta, rastvara se na kubistički način, tako da se svaka sljedeća varijacija gradi od sve sitnijih motivičkih

čestica teme, krećući se i prema sve slobodnijem metru i ritamskoj strukturi. Koliko nam tako rastvorena tema ostaje prepoznatljiva? Upravo s time se poigrava makroforma kompozicije... *Trasfigurazioni* na neki način pripadaju povijesti Tribine, jer ih je vrlo uspješno, nakon mnogo proba, praisveo Zagrebački duhački kvintet 1990. u Opatiji. Mene je tada dirnula posvećenost i predanost starih, uglednih profesora i solista naših simfonijskih orkestara, pripremi i izvedbi jednog studentskog rada. Djelo je tijekom ove 33 godine često izvođeno i snimano pa se pojavilo na CD-u *In – Out* Zagrebačkog puhačkog ansambla te kao trajna snimka Puhačkog kvinteta Simfonijskog orkestra u Glazbenom arhivu HRT-a.” (Mladen Tarbuk)

Danijel Legin, str. 29

„*Capriccio za puhački kvintet* (2007.) sastoji se od tri segmenta inspirirana neoklasičnim idiomom, povezana zajedničkim melodijsko-harmonijskim elementima. *Tarantella* (Presto giocoso) je realizirana prozračnom fakturom u kojoj se izdvaja melodijska linija oboe i flaute uz figurativnu pratnju ostalih instrumenata. *Nocturno* (Adagio) kontrastira *Tarantelli* ne samo po tempu i karakteru, nego i po glazbenoj fakturi – pjevne dionice egzistiraju samostalno te se međusobno nadopunjuju i isprepliću. *Scherzo* (Allegro deciso e molto marcato) završni je odlomak s naglašenim ritamskim elementom i akordičkog karaktera. Na fortissimo vrhunac akordičke gradacije nadovezuje se solo flaute koji, uz povremene upade ostalih instrumenata, dovodi skladbu kraju.“ (Danijel Legin)

Skladatelj, muzikolog i glazbeni pedagog **Davorin Kempf** (Virje, 1947. – Zagreb, 2022.) diplomirao je klavir na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji u razredu Stjepana Radića, dirigiranje kod Igora Gjadrova te kompoziciju kod Stjepana Šuleka. U kompoziciji se usavršavao kod Milka Kelemena, Erharda Karkoschke, Mauricija Kagela, Joachima Blumea i Hansa–Ulricha Humperta. Završio je magistarski studij na University of Iowa kod Donalda Martina Jennija i Kennetha Gabura, stekavši 1990. godine akademski stupanj Master of Arts (Music). Doktorirao je na Odsjeku za filozofiju i humanističke znanosti na Freie Universität Berlin, kod Albrechta Riethmüllera, 2006. Godine 1995. postao je redovni profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju, gdje je djelovao do 2017. Za redovitog člana HAZU izabran je 2018., a od 2016. bio je član suradnik. Od 1996. do 2004. bio je umjetnički ravnatelj Požeških orguljaških večeri, a od 2012. do 2014. rezidencijalni skladatelj Zagrebačke filharmonije. Bio je član HDS-a te predsjednik prosudbenog povjerenstva drugog i trećeg izdanja Međunarodnog natjecanja skladatelja New Note u Samoboru. Njegove su skladbe izvođene na koncertima i glazbenim festivalima u Hrvatskoj, Njemačkoj, Austriji, Švicarskoj, Italiji, Portugalu,

Slovačkoj, Češkoj, Sloveniji, Srbiji, Bosni i Hercegovini, Francuskoj, Engleskoj, Irskoj, Belgiji, SAD-u, Kanadi, Japanu, Rusiji, Ukrajini itd. te u različitim radijskim i televizijskim emisijama. Autor je glazbenih emisija za Hrvatski radio, objavljivao je članke u glazbenim i muzikološkim časopisima, a održao je i brojna predavanja o glazbi na uglednim domaćim te inozemnim institucijama. Dobitnik je godišnjih nagrada Josip Štolcer Slavenski i Vladimir Nazor, diskografske nagrade Porin, Nagrade Porin za životno djelo, Nagrade Boris Papandopulo, Nagrade HAZU, Nagrade za životno djelo Grada Požege te International Award of Recognition i Twenty-five Year Achievement Award Američkog biografskog instituta.

„*Toccatina* je skladana 1987. godine. Pisana je u A-B-A obliku, s tim da je A dio svojevrsna reminiscencija barokne forme, ali, naravno, opora u zvuku, motivički dinamična i ritmički razigrana te izrazito zahtjevna za izvođače. B dio pisan je u obliku kadence u kojoj svaki instrument naizmjenično donosi melizmatičke motive gotovo orijentalne melodike.“
(Branko Mihanović)

Skladatelj i kontrabasist **Dubravko Palanović** (Zagreb, 1977.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je kontrabas u klasi Josipa Novosela 1999. i kompoziciju u klasi Željka Brkanovića 2008. godine. Bio je član renomiranog Orkestra mladih Gustav Mahler pod vodstvom Claudija Abbada, a trenutačno profesionalno djeluje u Zagrebačkoj filharmoniji kao kontrabasist. Osnivač je ansambla Acoustic Project u kojem sklada, aranžira i svira. Skladao je za ugledne orkestre i ansamble, kao što su Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije, Orkestar i Zbor Hrvatskog narodnog kazališta Ivan pl. Zajc u Rijeci, Salzburška komorna filharmonija, Moskovski simfonijski orkestar, Zagrebački solisti, Cantus Ansambl, Zagrebački puhački ansambl, Varaždinski komorni orkestar i Zadarski komorni orkestar. Od dosadašnjih djela za simfonijski orkestar, mogu se izdvojiti: *Koncertna uvertira* (2007.), *Ex profundo exitus* (2008.), *In medio ignis* (2014.), Koncert za violončelo i orkestar (2015.), Simfonijska *Jasan dan* (2018.) te *Suita Iz Hrvatske* (2018.). Za svoje je skladbe osvojio niz nagrada, među kojima i 2. nagradu (1. nije dodijeljena) na natjecanju Reinl-Stiftung u Beču 2004. godine za skladbu *Muzika za gudače i marimbu*. Dobitnik je i nagrade za najbolju umjetničku skladbu hrvatskog autora za 2007. Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, za skladbu *Koncertna uvertira*, Rektorove nagrade za skladbu *Emphates za gudače*, izvedenu na Muzičkom biennalu Zagreb 2007. godine, kao i 3. nagrade na Međunarodnom skladateljskom natjecanju Maurice Ravel za skladbu *Doloroso*. Njegove skladbe izvode se na festivalima kao što su: ISCM Svjetski dani glazbe, Muzički biennale Zagreb, Osorske glazbene večeri i Moskovske jeseni. Skladbe su mu objavljene na nosačima zvuka Zagrebačkog puhačkog ansambla, Papandopulo kvarteta, Zagrebačkih solista, ansambla Acoustic Project i Acoustic Project Strings, na

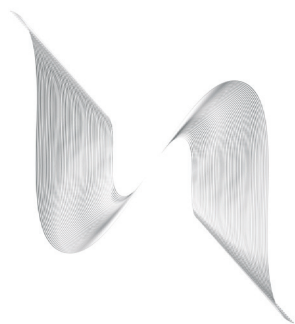
solističkim albumima flautista Danija Bošnjaka i flautistice Ane Batinice. Novi album ansambla Acoustic Project, *Furious Dance* (2022.), koji se aktivno promovira na koncertnim podijima, gotovo je u cijelosti sastavljen od njegovih skladbi. Za Zagrebačku filharmoniju radio je i dva glazbeno-scenska djela za djecu s redateljicom Petrom Radin: *Zimogrozni* (2013.) i *Božić kod Zimogroznih* (2019.).

O svom **Puhačkom kvintetu** (2004.) Dubravko Palanović zapisao je: „Skladba je koncipirana u nekoliko kontrastnih odjeljaka koji se kasnije međusobno isprepliću i prožimaju. Na kraju se cijela dramatičnost i napetost stvorena tim postupcima razriješi u mirnu, čak resignacijsku liniju s gotovo klasičnim polifonim situacijama. Skladba je snimljena na albumu *In – Out* Zagrebačkog puhačkog ansambla.”

Skladatelj i pedagog **Srđan Dedić** (Zagreb, 1965.) diplomirao je kompoziciju 1989. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990. – 1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991. – 1993.) i kod Jojia Yuase u Tokiju (1998. – 1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, gdje je redoviti profesor. Dedićeve skladbe izvođene su u 28 zemalja na pet kontinenata s uglednim orkestrima i izvođačima, kao što su Briselska filharmonija, The Louisville Orchestra, Korejski komorni orkestar, Praški simfonijski orkestar, Simfonijski orkestar RTV Slovenija, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Zagrebački solisti, Cantus Ansambl te s još mnogim drugim domaćim i stranim sastavima te solistima. Dobitnik je više nagrada i priznanja: prve nagrade na Međunarodnoj skladateljskoj tribini UNESCO-a u Parizu, Rostrum, u kategoriji skladatelja do 30 godina (1988.), Nagrade Muzičkog biennala Zagreb (1989.), Nagrade Hrvatskog glazbenog zavoda (1990.), prve nagrade na 29. Festivalu suvremene glazbe u Indiani (1995.), izbora žirija Međunarodnog društva za suvremenu glazbu (ISCM – 1997. i 2012.), Nagrade Josip Štolcer Slavenski (2013.), Nagrade Boris Papandopulo Hrvatskog društva skladatelja (2017.) i drugih. Skladbe su mu objavljene na devet CD-izdanja, a partiture su mu izdali Donemus (Amsterdam), Peermusic (New York, Hamburg) i Cantus (Zagreb).

O skladbi nastaloj 2014. Srđan Dedić zapisao je: „**Puhački kvintet** koji čine flauta, oboa, klarinet, rog i fagot stvarno je magičan sastav... Za razliku od npr. gudačkog kvarteta ili kvarteta saksofona u kojima je ista vrsta instrumenta zastupljena u raznim veličinama, ovdje se radi o pet vrlo različitih instrumenata, različitih načina proizvodnje zvuka i pet različitih karaktera tj. osobnosti. Svoje istraživanje bezbrojnih mogućnosti koje ovaj briljantan sastav pruža, počeo sam s ova dva stavka.“

Zagrebački puhački ansambl osnovan je 1991. godine. Čine ga ambiciozni i afirmirani glazbenici, obrazovani na više različitih visokoškolskih glazbenih ustanova u zemlji i u inozemstvu. Repertoar ansambla je vrlo širok, a obuhvaća skladbe mnogih stilova i razdoblja, s naglaskom na glazbi 20. stoljeća. Interpretacije ansambla krasi sklad kvinteta u cjelini, kao i osobnost te kvaliteta svakog pojedinog člana kao solista. Ansambl je redoviti gost brojnih domaćih glazbenih festivala među kojima su Večeri na Griču, Muzički biennale Zagreb, Festival sv. Marka, Osorske glazbene večeri, Ljetna scena Amadeo, Omiško ljeto, Pulski festival i dr. Suraduje s istaknutim glazbenicima kao što su Stephen Kovachevich, Anđelko Krpan, Ratko Vojtek, Višnja Mažuran, Ljubomir Gašparović, Ruben Dalibaltayan i dr. Uz brojne hrvatske gradove ansambl je gostovao u Austriji, Italiji i Južnoj Americi. Snimio je četiri nosača zvuka.

IMPRESSUM

Umjetnički voditelj Glazbene tribine:

Tibor Szirovicza

Nositelj manifestacije:

Hrvatsko društvo skladatelja

Antun Tomislav Šaban, glavni tajnik

Organizacija:

Cantus d.o.o.

Mirjana Matić, direktorica

Luka Hrvoj, producent

Nakladnik:

Cantus d.o.o.

Za nakladnika:

Mirjana Matić, direktorica

Autorica teksta i urednica izdanja:

Bojana Plećaš Kalebota

Lektura:

Darija Šćukanec

Likovno oblikovanje:

Bojan Gagić

Tisak:

New Flyer d.o.o.

Zagreb, studeni 2023.

LOKACIJE

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku

Županijska ulica 9, Osijek

Kulturni centar Osijek

Ulica kneza Trpimira 2/A, Osijek

Konkatedrala sv. Petra i Pavla

Trg Pape Ivana Pavla II 2, Osijek

